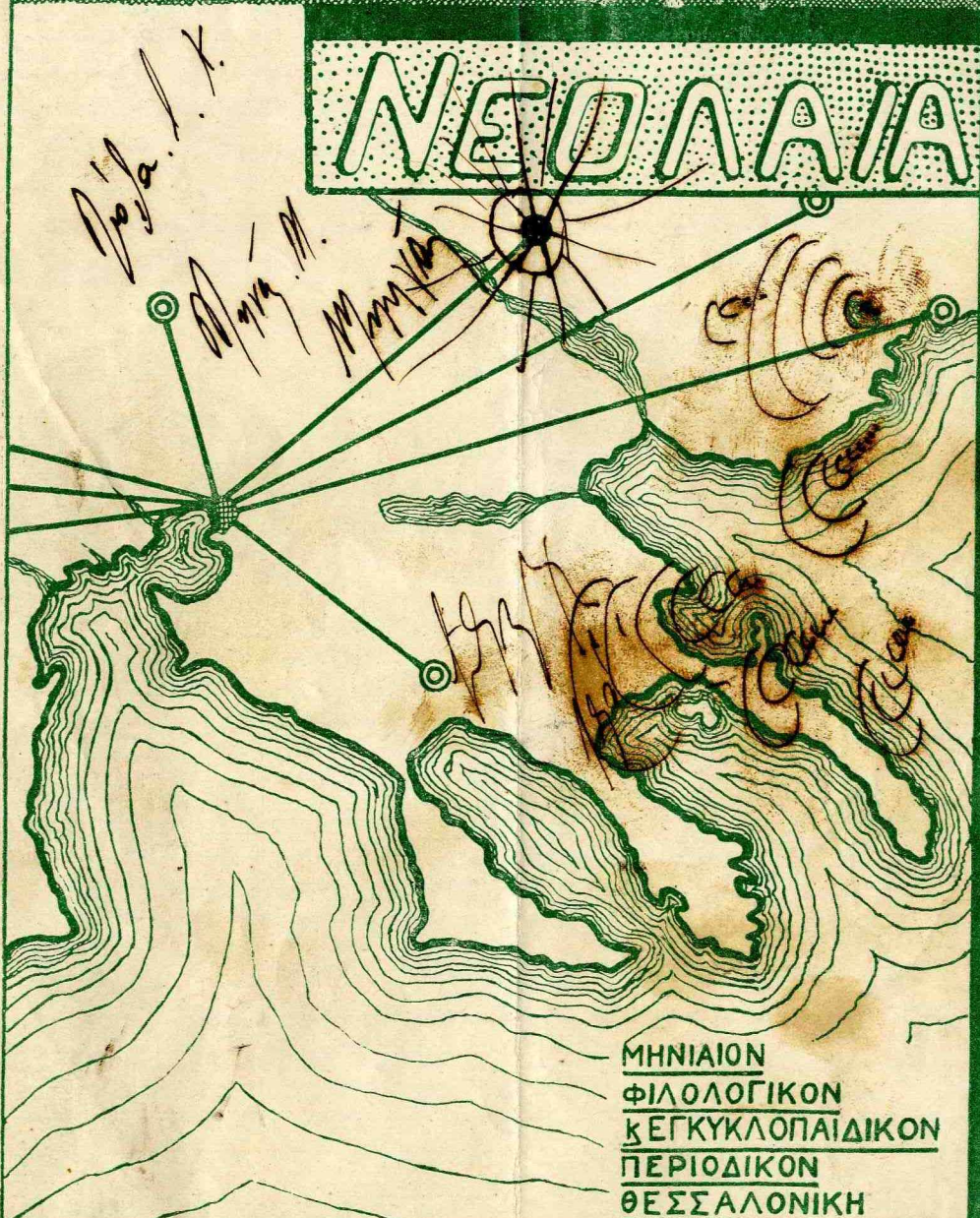

πε/μχ/444

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗ

ΝΕΟΛΑΙΑ

Δολα. / Χ.
Μηνια. Μ.
Μηνια. Μ.

ΜΗΝΙΑΙΟΝ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ
ΚΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Η. Π. Π. Π.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗ ΝΕΟΛΑΙΑ

ΜΗΝΙΑΙΟ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟ ΚΑΙ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

— ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠ' ΤΟΝ ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΟ ΣΥΛΛΟΓΟ "ΣΑΛΟΝΙΚΙΩΤΙΚΗ ΠΑΡΕΑ," —

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ		ΓΡΑΦΕΙΑ	ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ	
ΕΤΗΣΙΑ	Δρ. 30	ΟΔΟΣ ΠΑΛΑΙΩΝ ΠΑΤΡΩΝ ΓΕΡΜΑΝΟΥ 11B	ΕΤΗΣΙΑ	Francs 15
ΕΞΑΜΗΝΟΣ	» 15	ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ		
ΤΡΙΜΗΝΟΣ	» 9	ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΥΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ	ΤΟ ΦΥΛΛΟ ΔΡΑΧ. 3	

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Σ Β Υ Ν Ε Ι ...

Τὰ διάφανα νερὰ τῆς θάλασσης σὸν σχίζει
βαρκοῦλα καὶ νὰ χάνεται ἀρχίζει,
αὐλάκι τὸ νερὸ στὸ δίσβα του ἀφίνει,
μὲ τὸν καιρὸ κι' ἐκεῖνο σβύνει...

~~~~~

Σὰν τραγοῦδι γλυκὸ μαγεμένο ἀκοῦμε
καὶ στὴν ἔκταση αἰώνια πὸς θάσαι θαροῦμε,
τὸ τραγοῦδι τελειώνει κι' ἠχὼ μόν' ἀφίνει,
κι' ἠχὼ σιωπαίνει... σβύνει...

~~~~~

Πάνω ἀπ' τὰ βουνὰ ὅταν ὁ ἥλιος δύσει
καὶ πάψει νὰ σκορπᾷ τὴ λάμψη του στὴ φύση,
τὸ φῶς του μιὰ ἀνταύγεια γύρω ἀφίνει
μὰ τὸ σκοτάδι τίγνε σβύνει...

~~~~~

"Ἔτσι κι' ὁ ἄνθρωπος ζῆ, ἐλπίζει προσμένει
σὲ λίγο ὅμως χάνεται γιὰ πάντα .. πεθαίνει.
Καὶ μόνο μιὰ θύμηση στὸν κόσμον ἀφίνει
μὲ τὸν καιρὸ... κι' ἐκεῖνη σβύνει....

I. ΠΟΛΕΜΗΣ

ΜΑΡΙΟΥ ΝΤΟΜΑΛ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΠΕΡΙΤΤΗ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ Χ.

(Συνέχεια ἀπ' τὸ προηγούμενο)

— «Τὰ ζῶα μας ἀπ' ἐδῶ γιὰ νὰ στεγνώσουν, μ' ἐξήγησε ὁ Πούφ. Κάθε Κυριακὴ καὶ τ' ἀπογεύματα τῆς Πέμπτης τὰ περνῶ ἐδῶ γιὰ νὰ ἐργασθῶ. Φτιάνω ὅτι ζῶα θές.»

— «Θὰ παίζουμε ὁμορφα Πούφ. Θὰ πηγαίνης στὸ κυνήγι καὶ θὰ μὲ φέρνης ζῶα σκοτωμένα νὰ ἐτοιμάζω τὸ φαγί. Διὲς ἤμαστε μόνοι οἱ δυὸ μας, σ' ἕναν ἄγριο τόπο...»

Σταμάτησα ξαφνιασμένη ἀπ' ἕνα κοντινὸ θόρυβο π' ἀκουσα «Ἄκου περπατοῦν!» — «Ὅχι εἶναι ὁ ἀέρας!» — Ξανάρχισα.

«Εἶμαστε μόνοι σ' ἕνα ἄγριο μέρος. Θὰ παίζουμε τὸν Ροβινσῶνα. Πήγαινε τώρα μὰ ὄχι πολὺ μακριά. Θὰ σὲ φωνάξω καὶ θὰ μοῦ ἀπαντήσης. «Νᾶμαι κύριε Ροβινσῶν».

Ὁ Πούφ πῆγε λίγο μακριὰ καὶ κρύφτηκε πίσω ἀπὸ μιὰ πέτρα. Ἄρχισα νὰ φωνάζω.

«Πούφ, Πούφ, ποῦ εἶσαι Πούφ; «Ὁ καυμένος πολὺ ὑπάκουος μ' ἀπήντησε. «Νᾶμαι κύριε Ροβινσῶν».

Νὰ μὲ φέρης γιὰ τὸ γεῦμα μου ἕνα μπιφτέκι λεοντοριοῦ, μιὰ μπριζόλα ἀπὸ τίγοι καὶ ὀρεκτικὰ ἀπὸ σκορπιούς.

«ὦ! ὦ! εἶπε μιὰ φωνὴ ποῦ μὲ κατατρόμαξε.

Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ἔχουν ἀξιοθαύμαστο στομάχι!..

Περιμένετε, περιμένετε μικροὶ καταγεραῖοι θὰ κάνετε γνωριμία μὲ τὸ μπαστοῦνι μου!»

«Οἱ Ἄγριοι! φώναξα.»

Ἦμασταν τόσο ἐκπληκτοὶ ὁ Πούφ καὶ ἐγὼ ὥστε δὲν σκεφτήκαμε νὰ φύγουμε. Ἐξ ἄλλου ὁ κύριος δὲν εἶχε τὸ ὕψος διόλου καζό. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Πούφ ποῦ ἦταν εὐγενικό παιδί τὸν χαιρέτησε στρατιωτικὰ λέγοντας:

— «Κύριε δὲν καταστρέφουμε τίποτα. Παίζουμε φρόνιμα.»

— «Ἄ! παίζετε φρόνιμα. Κι' ἀπὸ ποῦ ἔρχεσθε;

— «Ἄπ' τὴν ἀντικρινὴ ὄχθη, Κύριε.» Ὁ ξένος μᾶς κύτταξε περιέργω. Ὁ Πούφ ὁ ὁποῖος πῆρε θάρρος ἀπ' τὸ χαμόγελο τοῦ ξένου ἐξακολούθησε.

— «Ἐρχομαι συχνὰ σ' αὐτὸ τὸ κτήμα ποῦ δὲν εἶναι περιφραγμένο. Ἡ Σουζάνα ἔρχεται γιὰ πρώτη φορὰ.

— «Αὐτὴ ἡ μικρὴ ἀδελφή σου εἶναι; — «Ὅχι, Κύριε εἶναι ἡ Σουζάνα Δεσκράβ. Ἐγὼ εἶμαι ὁ Φραγκίσκος Βερζέ.

— «Σουζάνα Δεσκράβ; ἐπανέλαβε σ' ἐκπληκτο τόνο ὁ κύριος.

Ἐκανε μερικὰ βήματα ἔξω ἀπ' τὸ ψεύτικο σπήλαιο καὶ φώναξε.

— «Ἄπ' ἐδῶ ἀγαπητέ μου φίλε! θὰ βρεθῆτε μὲ γνωστά σας πρόσωπα ἂν δὲν κάνω λάθος.

Ἀπὸ κάτι φύλλα ποῦ κουνήθηκαν εἶδα νὰ προβάλουν δυὸ κύριοι. Ὁ ἕνας γέρος καὶ ὁ ἄλλος ἕνας νέος, ὁ ἴδιος νεαρός ποῦ μ' ὀνόμασε φόβητρο τῶν πουλιῶν. Μόλις μὲ εἶδε φώναξε.

— «Δέστε τὸ παιδί μὲ τὸ σκυλί!» καὶ Κύτταξε γύρω του μὲ φοβισμένο ὕψος. Θᾶθελα νὰ μποροῦσα νὰ τὸν ἔστελνα τὸν Κρικέ μου. Ὁ θυμὸς μου μοῦ ξανάρθε ὅπως καὶ τὴν πρώτη μέρα ποῦ τὸν εἶδα.

Ὁ γέρος κύριος μὲ περιεργάσθηκε χωρὶς τίποτε νὰ πῆ. Ὑστερα ἀπὸ κάμψωση ὦρα ἠδύοκησε ἐπὶ τέλους ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του:

— «Σὲ γνωρίζω μάλιστα. Εἶσαι ἡ μικρὴ Δεσκράβ. Δὲν κατοικεῖς πιά στὴν Κασκάτ;

— «Ὅχι εἶμαι οἰκότροφος στὴν Λίδα Ὀλυμπία.

— «Καὶ αὐτὴ ἡ Δεσποινὶς σ' ἀφίνη νὰ περιπλανᾶσαι.

— «Ὁ Πούφ δὲν εἶναι ἀλήτης εἶπα περιεργασμένη φέροντας τὸ μέρος του. Εἶ ὁ ὁμογάλακτος ἀδελφός μου.

— «Μὲ βοήθησε νὰ τὸ σκάσω».

— «Νὰ τὸ σκάσης. Ἦσουν φυλακή;

— «Ναὶ στὸ ὑπόγειο.

— «Τί σφάλμα ἔκανες;

Ἔσκυθα τὸ κεφάλι ντροπιασμένη ποῦ θὰ ὁμολογοῦσα τὸ σφάλμα μου μπρὸς στὸν μικρὸ κύριο ποῦ μὲ κύτταξε εἰρωνικά. Νὰ ἤμουν πολὺ εἰλικρινὴς γιὰ νὰ ψευσθῶ.

— «Εἶμαι παρήκοος καὶ ἀμελής...»

— «Ἄ! Ἄ!!..»

— «Ναί, γιὰ νὰ λυσοᾶξῃ ἡ Δις Κλαρίς

Ἡ φυσιογνωμία τοῦ γέρου κυρίου πῆρε ἕνα ὕψος λυπημένο ποῦ μὲ συγκίνησε. Μὰ μιὰ σκέψις νέα μ' ἔκανε νὰ μὴν τὸ σκεφθῶ. Μὲ ρώτησε ἂν κατοικῶ στὴν Κασκάτ.

— «Γνωρίζετε καὶ σεῖς τὴν Κασκάτ; τὸν ρώτησα.

— «Ναί, γνωρίζω τὸ σπῆτι σου.» — Καὶ τὸν μπαμπά.

— «Ἔ, λιγάκι, εἶμαι ὁ θεῖος του.

Τὸν κύτταξα μὲ τὰ μάτια διάπλατα ἀνοιγμένα, μὲ τὸ στόμα μισόκλειστο τόσο ἐκπληκτῆ καὶ ἀκίνητη σὰν νὰ μεταμορφώθηκα σὲ στήλη ἄλατος.

Μὰ γρήγορα συνήλθα καὶ ξαναρώτησα.

— «Ἐσεῖς εἶσθε ποῦ συχαίνεσθε τὰ μικρὰ κορίτσια!

Μ' ἀπάντησε χοντραίνοντας τὴ φωνή του.

— «Μάλιστα εἶμαι ὁ Λοράκος καὶ τὰ τρώγω!

Δὲν τὸν φοβόμουν ὅμως διόλου γιὰ τὰ μάτια του γελοῦσαν, καὶ τοῦ εἶπα:

— «Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη τότε ποῦ δὲν ἀφήσα τὸν Κρικέ νὰ σᾶς δαγκάσῃ.

— «Εἶναι πολὺ εὐχάριστο αὐτὸ μικροῦλα μου καὶ μὲ κολακεύει. Ἀλήθεια πῶς λέγεσαι;

— «Ὁ μπαμπᾶς καὶ ἡ Δις Ὀλυμπία μ' ὀνομάζουν Σουζάνα. Ἡ Δις Αὐγὴ μὲ φωνάζει Συχαμερὴ. Ἡ Ζανὲτ μὲ λέγει

Ζουζού, οἱ Βερζέ Μυιγίτσα καὶ οἱ ξένο, μὲ λέν ἡ «Δεσποινὶς Περιττή.»

Ὁ θεῖος Πέτρος κύτταξε χαρακτηριστικὰ τὸν φίλο του ὁ ὁποῖος φαινόταν ἀπησχολημένος στὴν κουβέντα του μὲ τὸν Πούφ καὶ κάθε στιγμὴ τὸν ἀκουγα νὰ ἐπαναλαμβάνῃ «Καλά, πολὺ καλά.»

Κεῖνην τὴν στιγμὴ τὸν ρώτησε.

— «Εἶσαι σὺ μικρὴ. ποῦ ἔκανες αὐτοὺς τοὺς γκαραγκόζηδες;

— «Δὲν εἶναι γκαραγκόζηδες, εἶναι ζῶα,» εἶπε ὁ Πούφ. Ὁ κύριος γέλασε καὶ ἐξακολούθησε.

— «Εἶσαι σὺ; — Μάλιστα κύριε.—»

Σὲ διασκεδάζει νὰ παίξῃς μὲ τὸ χῶμα; — «Αὐτὸ μ' εὐχαριστῆ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο, —» Ποιὸς σ' ἔμαθε νὰ τὰ κάνῃς αὐτά. —» Κανείς. Βλέπω τίς εἰκόνες καὶ τὰ σχηματίζω.»

Ὁ κύριος ἔβυσε τὴν μύτη του, σὰν νὰ σκεπτόταν. Τὴν ἴδια ὦρα ἴσα ἴσα ὁ θεῖος Πέτρος στάθηκε μπρὸς μου.

— «Μικρὴ, δὲν ἀγαπῶ τὰ κορίτσια, εἶναι γνωστό, εἶναι κακὸς σπόρος. Μὰ ἔσένα.

Δὲν τέλειωσε τὴν φράσι καὶ ἄλλαξε τὸν τόνο τῆς φωνῆς του γιὰ νὰ πῆ.

— «Δὲν πρέπει αὐτὸ νὰ ἐξακολουθήσῃ. Ὁδήγησέ με στὴν δασκάλα σου.»

— «Στὴν Λίδα Ὀλυμπία! ἔκανα τροαγμένη.

— «Ὀλυμπία ἢ Καρλόττα τὸ ἴδιο μὲ κάνει.»

Ὁ ἄλλος Κύριος εἶπε στὸν Πούφ — «Τὴν ὦρα ποῦ ὁ κ. Δεσκράβ θὰ πάῃ στὴν Δασκάλα σὺ ὀδήγησε με σπῆτι σου. Θέλω νὰ δῶ τὸν πατέρα σου.»

Θὰ γινόταν γιὰ μᾶς κάτι σοβαρὸ ἂν ἔχρινε κανεὶς ἀπ' τὴν φυσιογνωμία τῶν μεγάλων.

(Ἀκολουθεῖ)

Διαδίδετε μὲ φανατισμὸ τὴ «Μακεδονικὴ Νεολαία». Εἶναι τὸ μοναδικὸ νεανικὸ περιοδικὸ Μακεδονίας καὶ Θράκης.

ΑΝΑΛΥΣΗ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΜΑΤΩΝ

Ἄω' τὰ μνημόσυνα τοῦ «Ἄρ. Βαλαωρίτη»

ΤΟ ΨΥΧΟΣΑΒΒΑΤΟ

Κάτι ἀπ' τῆ θεϊκῆ τέχνη τῆς ποιήσεως
Κάτι ἀπ' τῆς ἀστήρευτες ἐμπνεύσεως
τῆς Μούσης τοῦ Βαλαωρίτη

Με παράπονο πονεμένης ψυχῆς, ἡ τέχνη τοῦ Ποιητῆ ἄφινε τὴ πέννα, με τὸ χαρακτηριστικὸ κείμενο τριξίμο, νὰ χαράζει ὅτι ξεχείλιζε σὲ στιγμὲς ποιητικοῦ οἴστρον. Οἴστρου ποῦ ἡ ἀμετρη θλίψη τῆς πατρικῆς του καρδιάς, χτυπημένης ἀπ' τοῦ μαῦρου θανάτου τ' ἀσπλαγχο χέρι ἔκανε ν' ἀνθίξῃ ὁμοιο με νεκρολούλουδο. Σκυφτός. Τὸ ὅπως πάντα χλωμὸ πρόσωπό του καθρεφτίζει μέσ' τὴν εὐγένεια τῆς ἀρρενωπῆς του μορφῆς τὸ πονεμένο του χτυποκάρδι. Μήπως κ' αὐτὸς δὲν ἦταν ἕνας πατέρας, ποῦ εἶδε τὸ γλυκὸ πρόσωπάκι τῆς κόρης του Ναθαλίας νὰ τυλίγεται στὰ μουντὰ πέπλα τοῦ θανάτου; Ποιὸς ξέρει, ἀν ἴσως κάποιον, κάποιον μακρυνὸ φτασμένο χαμόγελο τῆς, δὲν ἔφερε τὴν Ἐμπνευση νὰ φιλήσῃ ἀπαλά τὴ ποιητικὴ του φαντασία.

Κι' ἀρχίζει σὰν προμήνυμα:

Εἰς τὸν βαρὺ τὸν ἴσκιον σου μαῦρο
μου κυπαρίσσι
ἀπόψε τὰ μεσάνυχτα θὰ νάλθῃ νὰ
καθίσῃ
ἕνας πατέρας πῶχασεν ὡμορφῆ θυ-
γατέρα
Τὴνε γυρεύει ἐδῶ κι' ἐκεῖ, τὴ νύχτα
τὴν ἡμέρα
καὶ δὲν τὴ βρῖσκει ὁ φτωχός. Ὅσους
ρωτᾷ τοῦ λένε
πῶς δὲν τὴν εἶδαν νὰ διαβῆ καὶ τὸν
θωροῦν καὶ κλαῖνε

Σὲ ἔξη στίχους μοναχά, ὁ ἐμπνευσμένος ποιητῆς, λὲς κ' ἀνοίγει τὴν αὐλαία τοῦ Θεάτρου τῆς ἐμπνεύσεως του, παρουσιάζει ἕνα μαῦρο κυπαρίσσι, μαῦρο, σὰν τοῦ θανάτου τὴ μορφὴ ἀποκοῦμι τοῦ δύστηχου πατέρα, ποῦ τρελλὸς ἀπ' τὸ πόνο του θαρρεῖ πῶς θαῦρη αὐτὴ ποῦ ἔχασε. Ρωτᾷ διαβάτες, ποῦ περ-

νοῦν κ' ἀνήξεροι αὐτοὶ ἕνα μαχαῖρι πύοτερο τοῦ μπήχνουν στὴ καρδιά. Δὲν ξέρουν τί νὰ τοῦ ποῦν. Μὰ εἶναι τέτοιος ὁ καθρεφτιζόμενος πόνος του, ποῦ τὸν «θωροῦν καὶ κλαῖνε».

Νομίζεις πῶς κ' εἶναι διαβαίνοντας δίπλα ἀπὸ ἕνα κυπαρίσσι θὰ δῆς τὸ πονεμένο γέρο νὰ σοῦ πῇ «Μὴ καὶ τὴν εἶδες;» Ὁ Βαλαωρίτης, ὁ ποιητῆς ποῦ τις ποῖο πολλές φορές πλημμυρισμένος ἀπὸ παριωτικά αἰσθήματα τὸν ἐμπνέει πάντα ἡ ἀγάπη του πρὸς τὴ πατρίδα, παρουσιάζει ἐδῶ, ἀντὶ γὰρ διψασμένα σπαθιά τὸ αἷμα καὶ στήθη ἀντρεπωμένα ἀντὶ γὰρ ἥρωες τρανοὺς καὶ σωριασμένα κάστρα μὰ σκυφτὴ καὶ καμπούρικη σιά ἐνὸς γέρου. Ἡ ἴδια εἰκόνα τοῦ πόνου τοῦ σωριασμένου ἀβάσταχτα στὴ ψυχῇ.

Περωνώντας καὶ δωτιώντας τ' ἀψυχα ἀντίκωψε ὁ πατέρας τὴ φιλενάδα τῆς ἀμειβῆς κόρης του. Μήπως λουλούδι ἀπ' τ' ἀνθρώπινα δὲν ἦταν κ' αὐτὴ, γὰρ νάχη φίλη μὴ τριανταφυλλιά; Ἡ Παρθενικὴ ἀγνότητα δὲν βαδίζει καμμιὰ φορὰ ἀν ὅχι πάντα σιμὰ στὴ λουλουδένια ὁδοαλὴ ἀγνότητα ἐνὸς λουλουδιοῦ.

Κι' αὐτὴ ἡ λουλουδένια φιλενάδα με τὸ παραπονεμένο ἀγοσάλαμμα τῶν ἀνθισμένων τῆς κλώνων τοῦπε στὸ ὄωτημα του.

Κάθε πρωτὴ τὴν ἔβλεπα
ὡμορφῆ σὰν ἐμένα
μοῦ ἐμέτραε τὰ ῥόδα μου
κι' ἀν ἔλειπε κανένα
μ' ἐυάλλωνε καὶ μουῦλεγε
πῶς θὰ με παρατήσῃ
καὶ δὲν θὰ μ' ἀγαπήσῃ

... σὰν ταιριασμένες ἀδελφές, τί κ' ἀν ἡ μιά ἦταν με ψυχῇ κ' ἡ ἄλλη δί-

χως μοιράζανε τὰ ῥόδα τους τὰ διαφοροετικά

ἐκείνη μῶδιν ὡμορφιά
ἐγὼ σὴν ἐντροπή μου
λὲς κ' ἦταν ἀδελφή μου

Μ' αὐτὴ με τὴν ἔμψυχη φανταστικῆ τῶν ἀψύχων διαίσθησι βλέποντας τὴ τρομερὴ ἀλήθεια νὰ ὀίχνη τὸ φῶς τῆς στοῦ σκοταδιακὸ ἔξαφανισμό τῆς κόρης καὶ προσπαθώντας νὰ πιασθῇ στὸ πρῶτο ποῦ θαῦρισκε στήριγμα τοῦ λέει

Πὲς μου πατέρα πὲς μου το
μὴν εἶναι κακιωμένη
καὶ σ' ἔστειλε γὰ νὰ μοῦ πῆς
πῶς τώρα κατεβαίνει;
Τρεῖς μέρες τὴνε καρτερῶ
μὲ τὸ φιλὶ στὸ στόμα
καὶ δὲν τὴν βλέπω ἀκόμα

Μάταιη ἀναμονή, μάταιο προσμενόμενο. Δὲν θάρθη ποτέ, ἀφοῦ τοῦ Μαύρου Χάροντα τὰ χέρια εἶχαν στραγγαλίσει ἀνηλεῶς τὴ στερνὴ πνοὴ ζωῆς π' ἀπόμεινε στὸ νεανικὸ τῆς κορμῆ. Κι' ὅμως εἶναι γλυκὸ πολὺ γλυκὸ νὰ πλανιέσαι ἀπ' τῆς ἐλπίδας τ' ἀπατηλὸ φῶς, ποῦ σ' ὀδηγεῖ σὲ δρόμους ἴσους ἀπομακρύνοντας σε προστατευτικὰ ἀπ' τὴς βαθεῖες χαράδρες τὴς κατασκόνεινες π' ἀνοίγει μπρὸς σου ἡ σκληρὴ πραγματικότητα.

Πᾶει στὸ νυχτολούλουδο
Τὸ βλέπει μαραμμένο
—Γιατὶ λουλούδι μου, εἰς' ἀχνὸ
καὶ παραπονεμένο;
δὲν σῶφερ' ἡ Μαρία σου
νεράκι ἀπὸ τὴ βρύση
ἐφῆς νὰ σὲ ποτίσῃ
—Τὴ νύχτα τὰ μεσάνυχτα (λέει τὸ
νυχτολούλουδο)

ἐκεῖ ποῦ καρτεροῦσα
νάλθῃ ἡ Μαρία νὰ μ' εὐρῆ
κι' ἔστεκα κ' ἀγρυπνοῦσα
μέσα στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ
μοῦ φάνη πῶς τὴν εἶδα
πῶσφυγε σὰν ἀχτίδα

Τὸ κάθε τι πῶχασε πὰ τὴ γήινη σωματικὴ του ὄψη καὶ μοιάζει με φωνή, μ' ἀχτίδα, με σύννεφο, σοῦ φαίνεται πῶς τὸ βλέπεις περαστικό, διαβατικό ὄνειρο κατ' ἀπ' τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, τὴ νύχτα ἢ χρυσοστόλιστο τὴν αὐγὴ ἀπ' τὴς ῥόδινες ἴπινελιες ποῦ σκορπᾷ στὸν οὐράνιο θόλο ἢ Ροδοδάχτυλη.

Πάντα ὅμως σὰν ἀερικὸ κ' εὐὸλοπέταχτο :

Κι' ἐν' ᾧ κρυφομιλούσανε, ἀκούστηκε
ἀπὸ πέρα
φωνή, ποῦ μοιρολόγαε κ' ἔλεγε στὸν
πατέρα

Ἐδῶ μονάχα—γιατὶ παρὰ κάτω ἡ ἐκβαση σὲ κάνει νὰ τὸ φαντάζεσαι ὅπως πράγματι εἶναι—σοῦ φαίνεται πῶς ἡ φωνὴ π' ἀκούστηκε ἀπὸ πέρα εἶναι ἐκείνη ἡ μυστικὴ φωνὴ τῆς ἀνθρώπινης διαίσθησης, ποῦ προμηνύει πάντα ἢ κάτι κακό, πολὺ κακό καὶ προκαταβολικὰ χωρὶς νὰ τὸ ξεῖρος γιὰ σ' ἀνεβάξει δάκρυα στὰ μάτια ἢ μιά χαρὰ μιά τέτοια γοργόφταστη χαρὰ, καὶ κάνει τὴ ψυχῇ ν' ἀναγαλλιάξῃ καὶ τὸ γέλοιο με τὸ παρμικρὸ νὰ χαράζεται στὸ πρόσωπο.

Μιά τέτοια φωνὴ ἦταν, ποῦ μοιρολόγαε κ' ἔλεγε στὸ πατέρα.

Τὴν ἐπεράσαν τέσσαροι
μέσ' τ' ἀνθη ξαπλωμένη
ποῖο μάτι δὲν τὴν ἔκλαψε
ἐκεῖθε, ποῦ διαβαίνει
Ἐμπρὸς ἐπήγαν' ὁ σταυρός
ὀπίσω οἱ παπάδες
λιβάνια καὶ λαμπάδες

Ὅλ' αὐτὰ, ποῦ μαρτυροῦνε τὸ χάσιμο τῆς γήινης ζωῆς καὶ τὴν ἀρχὴ τῆς οὐράνιας, τὸ φθάρσιμο τὸ ὕλικό, τὸ σωματικὸ καὶ τὴν ἐξύψωση τῆς ψυχῆς στὴς χώρες τὴς υπερκόσμιες, κει ποῦ βροῖσκει τὴ Λήθη τῶν ἀμαρτιῶν καὶ τὴν ἐρχὴ τῆς ἐξιλεαστικῆς μετάνοιας. Τὸ δάκρυ τῆς συγγνώμης εἶν' τὸ κερὶ, ποῦ λυώνει κυλᾷ καὶ τὸ ψάλσιμο τῶν παπάδων οἱ ὑποσχέσεις τῆς παραδεισιακῆς ἀνταμοιβῆς.

Καὶ μοιρολόγαε... μοιρολόγαε τὴ δύστυχη Μαρία ἢ μακρυνὴ φωνή.

Τὴν εἶδα, δύστυχε, κ' ἐγὼ
τὴν εἶδα τὴ Μαρία
δίπλα στὸ ξυλοκρέββατο
Δὲν πᾶς στὴν ἐκκλησίαι
νὰ δῆς τὸ νεκρολίβανο
ὅπου καπνίζει ἀκόμα
στοῦ τάφου τῆς τὸ χῶμα;
Σύρε πατέρα νὰ τὴν δῆς
ἀπὸν' οἱ πεθαμένοι
μεγάλῃ ἔχουνε γιορτῇ
καὶ βγαίνουν στολισμένοι
σὰν νιόνυμφοι ἀπ' τὰ μνήματα
μὲ τ' ἄσπρα σάβανά τους
νὰ φᾶν τὰ κόλυβά τους

Λεπτούλα

(Ἀκολουθεῖ)

ΔΥΟ ΡΗΜΑΔΙΑ

(Συνέχεια απ' τὸ προηγούμενο)

Ἔτσι πέρασαν χρόνια. Ἐγὼ ἔμεινα σὲ τοῦτο δῶ τὸ καλύβι καὶ ἔκανα τίς δουλιές. Πήγαινα πότε-πότε στὴ χώρα γιὰ ψώνια, μὰ πολὺ ἀραιά. Δὲν εἶχαμε μεγάλη ἀνάγκη γιὰ φαγί. Εἶχαμε καὶ τὸν κῆπο αὐτόν, πού κάτι μᾶς ἔδινε. Τὸν καλλιεργοῦσα ἐκεῖνο τὸν καιρὸ. Ὁ καιρὸς περνοῦσε κ' ἄφηγε τὰ σημάδια πάνω μας. Πρῶτα στὴ μάννα τῆς κυρᾶς. Γέρασε γρήγορα ἀπ' τὸν πόνο κ' ἔλιωσε ἀγάλι ἀγάλι σὰν τὸ κερί. Ἐνα κοῦρο χειμωνιάτικο βράδυ φώναξε τὸν παπᾶ. Τὴν μετάλαβε καὶ τὸ πρῶτ' ἤσυχα-ἤσυχα ξεψύχησε. Ἡ κόρη τῆς τὴν ἔκλαψε, τὴν ἔκλαψε πικρά. Μὰ δὲν πῆγε στὴν ἐκκλησία. Οἱ κακές γλώσσες θὰ εἶπαν πολλά. Τὴν θάψαμε χωρὶς μεγάλη φασαρία ἐδῶ κοντὰ στὴν αὐλή. Τὴν κυρὰ δὲν τὴν εἶδε κανεὶς οὔτε τότες. Μὰ παράξενο, ἀπὸ τότες τὰ μάτια τῆς στεγνώσανε. Ποτὲ δὲν τὴν εἶδα πᾶ κλαμένη. Θάλεγε πὼς ἀπ' τὸ πολὺ κλάμμα στερέψανε τὰ δάκρυά της.

Πέρασε ἀκόμα καιρὸς, μὰ δὲν ξέρω πόσος. Ἐπαφα ἀπὸ καιρὸ νὰ τὸν μετρῶ. Ἡ ζωὴ μας ἐξακολουθοῦσε ἡ ἴδια. Θλιμμένη καὶ μονότονη. Ποτὲ ὅμως δὲν μοῦρθε στὸ νοῦ πὼς μποροῦσε νάταν κ' ἀλλοιωθῆ. Τὸ ὄμορφο ἀρχοντόσπιτο κ' ἀπ' τὴν ὄξω μεριά ἀρχισε νὰ γίνεται θλιβερό. Οἱ τοῖχοι ἦταν καιρὸς πού ξεβάψανε καὶ κάπου-κάπου ξεκολοῦσε καὶ τὸ σοβάτισμα. Οἱ πόρτες σαπίσανε καὶ τὰ παράθυρα ξεκαρβαλωθήκανε ἀπ' τοὺς ἀγέριδες καὶ τίς βροχές. Σοῦζαμε λύπη νὰ τὸ βλέπης ἔτσι ἀφημένο τὸ σπίτι. Τὴν κυρὰ ὅμως σὰν νὰ τῆς ἄρεζε. Ὅταν κάποτε τῆς ἔκανα λόγο γιὰ κάποιο παντζούρι ποῦπεσε, μ' ἀποπῆρε. «Ἄς το, ἄς το μὴ μὲ ξανασκοτίζεις μὲ τέτοια πράματα». Ὑπάκουσα. Μὰ ἐγὼ τὸ ξέρω πὼς. Ὑστερα συνειδήσα. Ὅλα τὰ συνειθίζει ὁ

ἄνθρωπος. Μὲ τὸν καιρὸ δὲν ἔμεινε παντζούρι στὴ θέσι του. Ἀπ' τοὺς τοίχους μέσα κ' ἔξω πέρτανε τὰ σοβάτισματα. Ἡ βροχὴ κ' ὁ ἀγέρας τὸ ἔδεχνε τὸ σπιτι μέσα κ' ἔξω. Τὰ σανίδια ἀπ' τὴν πατωσιὰ ξεκαρφονότανε ἕνα-ἕνα. Τὰ λίγα ἔπιπλα πού μείνανε σαπίσανε καὶ μιὰ μέρα μοῦπε νὰ τὰ κατεβάσω στὸ ὑπόγειο. Οἱ κάμαρες μείνανε γυμνές. Ἐκτός ἀπ' τὴν δικιά τῆς καὶ τὸ εἰκονοστάσι. Τὶς νύχτες ὅταν εἶχε φεγγάρι γυρνοῦσε μέσα στὶς ἀδειες κάμαρες μὲ τὴν νυχτική. Τὴν πρῶτη φορὰ τράμαξα σὰν τὴν εἶδα ἀπ' τὸ παράθυρο. Ἐτρεξα ἀπάνω. «Δὲν εἶναι τίποτα, ἤσυχασε μοῦ κάνει» καὶ μοῦδειξε τὴν πόρτα. Τὶς ἄλλες φορές δὲν κουνήθηκα. Κανένας ὅμως δὲν μποροῦσε νὰ μοῦ βγάλει τὴν ἰδέα πὼς ἢ ἢ κυρὰ μου δὲν ἦταν ἀρρωστη. Τὴν ἔβλεπα μὲ δυσπιστία πάντα· τὸ καταλάβαινε κ' αὐτὴ μὰ δὲν μιλοῦσε. Κι' ὄλο ἔλυωνε, ἔλυωνε κ' αὐτὴ σὰν τὸ κερί. καθὼς κ' ἢ μάννα τῆς. Καὶ μιὰ μέρα σὰν ἀνέβηκα στὴν κάμαρή της τὴν βρῆκα στὸ κρεβάτι. Ἦταν ἤσυχη μὰ πολὺ χλωμὴ κ' ἀδύνατη. Μοῦκαμε νόημα νὰ πλησιάσω καὶ μοῦπε μὲ φωνὴ σβυσμένη: «Ἰσως ἦρθε ἢ τελευταία μου μέρα, ναί, ἦρθε καὶ γι' αὐτὸ θέλω νὰ σοῦ δώσω μιὰ στεγνὴ παραγγελία. Μὰ πρῶτα σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀφοσίωσί σου σὲ μένα. Κι' ἄκουσε τώρα αὐτὰ τὰ λίγα. Ἐκεῖ στὸ κομδ' βρίσκεται ἕνα φάκελλο πού ἴσως σοῦ χρειαστεῖ ὅταν κλείσω τὰ μάτια. Σ' αὐτὸ γράφω, πὼς ἀφήνω τὸ σπίτι τοῦτο κ' ὄλα πού βρίσκονται μέσα, σὲ σένα. Μόνο τὰ εἰκονίσματα θὰ τὰ δώσης στὴν ἐκκλησία... αὐτὰ λέει τὸ χαρτί. Μὰ κοί κάτι ἄλλο. Θὰ μὲ θάψεις ἐκεῖ κοντὰ στὴ μάννα μου, χωρὶς νὰ μὲ πᾶς στὴν ἐκκλησιά. Μόνο ἐσὺ κ' ὁ παπᾶς θὰ μὲ συνοδέψεται. Τὸ σπίτι θὰ τ' ἀφίσης στὴν τύχη του ὅπως τώρα. Νὰ ριμάξῃ ἀγάλι, ἀγάλι. Αὐτὰ

δὲν τὰ λέει τὸ χαρτί, μὰ τ' ἄκουσες ἀπ' τὸ στόμα μου.

Κατὰ τὸ βράδυ μοῦπε νὰ φωνάξω τὸν παπᾶ. Τὸ πρῶτ' ἤσυχα-ἤσυχα σὰν τὴ μάννα τῆς ξεψύχησε. Ἔτσι μοῦ φαίνεται θὰ γίνῃ καὶ μὲ μένα. Τὴν θάψαμε ὅπως θέλησε πλαίι στὴ μάννα τῆς.

Τὸ χαρτί πού μοῦπε δὲν μοῦ χρειάστηκε ἀκόμα. Εἶναι στὸ κομδ', στὴν κάμαρά της ὅπως τὸ ἄφησε. Τὸ σπιτι τὸ βλέπεις. Δὲν θὰ βαστάξῃ πολὺ ἀκόμα. Ἰσως πᾶμε μαζί. Ἐγὼ μένω ἐδῶ μακριὰ ἀπ' τὸν κόσμο. Μόνο τὸν ἀκούω πάνω στὸ δρόμο. Μὰ καὶ πάλι μοῦ κάνει κακό. Νά, τὰ παιδιὰ περνοῦν καὶ βλέποντας τὸ σπιτι ἔρημο ὀχνουν πέτρες. Ἐνα σούρωπο πρὶν πολὺ καιρὸ τὸ κατάλαβα. Ἀνέβηκα νὰ κλείσω τὴν πόρτα τῆς κάμαρας τῆς κυρᾶς πού ἀπ' τὸν ἀγέρα ἄνοιξε καὶ κτυποῦσε - εἶναι ἢ μόνη πόρτα κάμαρας πού μένει στὴ θέσι της καὶ τότε σὶς κοντινές κάμαρες ἄκουσα νὰ πέφτῃ κάτι. Πῆγα νὰ δῶ τί εἶναι. Ἀλλοίμονο, σὰν κατάλαβα τί γινόταν μοῦρθαν δάκρυα. Οἱ τρεῖς μπροστινές κάμαρες ἦταν γεμάτες πέτρες. Τὶς ἔριξα ἀπ' τὰ παράθυρα στὴν αὐλή. Καὶ τώρα ἔχω αὐτὴ τὴν ἔγνοια. Κάποτε - κάποτε ἀνεβαίνω καὶ ἀδειάζω τίς κάμαρες ἀπ' αὐτές.

Ἡ φωνὴ του τελειώνοντας ἦταν βαθεῖα καὶ κομμένη πρόδιδε δυνατὴ συγκίνηση. Ἐμεινε γιὰ κάμποση ὥρα σιωπηλός. Τὸν μάντευα μόνο μέσα στὸ σκοτάδι ἀπ' τὸν θόρυβο πού κάνει ἢ ἀνάσα του. Τὸ φεγγάρι εἶχε ἀνεβεῖ καὶ βαθὺ σκοτάδι βασίλευε στὸ καλύβι. Ἦσυχα-ἤσυχα χωρὶς νὰ πῆ λέξι σηκώθηκε. Τὸν μιμήθηκα κ' ἐγὼ. «Μένει ἀκόμα κάτι» μοῦ κάνει καὶ προχωρεῖ ἔξω, ἔλα.

Τὸν ἀκολούθησα. Πῆγε λίγα βήματα μπροστά μου, λίγο σκυφτός, μὲ σταθερὸ καὶ ἀργὸ βῆμα. Προχωρήσαμε στὴν ἄλλη μεριά τῆς αὐλῆς μέσα στὰ ξηρὰ ἀγριοχορτα, πού τρίχανε κάτω ἀπ' τὰ πόδια. Σ' ἕνα μέρος ὅπου τὸ χορτάρι λιγόστευε στάθηκε ὁ γέρος. Πλησίασα. Μέσα στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ ξεχώρησα δυὸ μνήματα πλαίι - πλαίι μένα σταυρὸ τὸ κα-

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΙΚΕΛΙΑΝΟΣ

Γεννήθηκε στὴ Λευκάδα στὰ 1884 ὅπου σπούδασε καὶ τὰ πρῶτα μαθήματα. Νεώτατος ἐξέδωκε τὴν πρῶτη του ποιητικὴ συλλογὴ «Ἀλαφροῦσκοιτός» κ' ἀπὸ τότε συνεργάσθηκε σὲ πολλὰ περιοδικὰ δημοσιεύοντας ποιήματα καὶ μελέτες γιὰ τὸν Περικλῆ καὶ τὸ Rodin. Μὲ τὴ σύζυγό του **Εὔα** συνέλαβε κ' ἐπραγματοποίησε τὴν ἰδέα τῆς ἀναβιώσεως τῶν Δελφικῶν ἑορτῶν.

Ἔργα του: «Πρόλογος στὴ ζωὴ,» «Στίχοι» κ.τ.λ.
Δημοσιεύουμε ἕνα ἀπ' τὰ ὠραιότερα ποιήματά του.

ὁ κ. ΚΡΙΤΗΣ

ΔΕΗΣΗ

Πνεῦμα τοῦ πόνου, πού οἱ θλιμμένοι
ἀγῶνες
σὲ ὑψώσανε ὅταν αἰῶνων τοὺς αἰῶνες
κ' εὐδόκησες ν' ἀσπράζουν ἢ Κορῶνες
σὰν ἀδυνάτων τ' ἄστρα.

* *

Πνεῦμα Πανάγαθο, ἀπὸ τῆς ἀβύσσου
τοῦ Δίκαιου, πού χαράζει ἢ δυνάμη σου
κ' ὡς τρικυμία ἀνοιξιὰτικὴ ἢ ὄρμη σου
βροντᾶει στὰ κάστρα

Ἄγγελος Σικελιανός

θένα ξυλένιο. Πλαίι τους ἕνα ἄλλο μνήμα
ἀνοιχτὸ ἔχασκε πρὸς τὸ φεγγάρι. Κῦ-
ταξα τὸν παράξενο ὁδηγὸ μου.

«Αὐτὸ γιὰ μένα» εἶπε.

Γρηγόριος Λαναράς

ΕΝΑ ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ

ΑΠΟΦΕΥΓΤΕ ΤΟ ΑΘΕΜΙΤΟ ΚΕΡΑΟΣ

«*Ἐκ τῶν αἰσχροῶν λημμάτων τοὺς πλέονας ἀτωμένους ἴδοις ἅς ἢ σεσωμένους*»

«*Τὰ δειλὰ κέρδη πημονὰς ἐργάζεται*»

Ἀγαπητά μου παιδιά

Τὰ δυὸ αὐτὰ ὑπέροχα γνωμῶν τὰ λέγει ὁ μέγας Σοφοκλῆς ἀνάμεσα στοὺς στίχους τῆς Ἀντιγόνης.

Πόση ἀλήθεια κρύβουν μέσα τους! Πόση ἀλήθεια! Καὶ σήμερα ὅμως ἔχουμε γνωμῶν τῆς αὐτῆς ἔννοιας, ποὺ τὰ δημιουργήσῃ ἡ σοφία τοῦ λαοῦ καὶ ποὺ ἐκφράζον ὁμορφα τὶς ἀλήθειες αὐτές. Πολλὲς φορὲς θὰ ἀκοῦτε ἀπ' τὸ στόμα τῆς γιαγιάς ἢ τοῦ παπποῦ «ἀνεμομαζώματα διαβολοσκορπίσματα» καὶ «ποῦ πάτε ἔρημα; πάμε νὰ ρημάξουμε». Δὲν βγαίνει ἢ ἴδια ἀλήθεια ἀπ' αὐτὲς τὶς παροιμίες τοῦ λαοῦ; Γιατί ὁ λαὸς εἶδε πολλὰ καὶ πολλὰ ἄκουσε, σκέφτηκε καὶ ἔβγαλε τὶς παροιμίες του.

Δὲν βλέπουμε πολλὲς φορὲς ἀνθρώπους νὰ σπαταλοῦν τὸ χρῆμα τους ἐδῶ καὶ ἐκεῖ χωρὶς νάχουν καμμιὰ ὠφέλεια; Θὰ ρωτήσῃ ὅμως κανένας «δὲν λυποῦνται αὐτοὶ τὰ χρήματά τους καὶ τὰ σπαταλοῦν;» Ὅχι! δὲν τὰ λυποῦνται, γιατί δὲν τὰ ἀπέκτησαν μὲ δικό τους κόπο, μὲ τὸν ἴδρωτά τους, ὥστε νὰ ποιοῦν ὅταν τὰ ξοδεύουν, ἀλλὰ μὲ μέσα ἀθέμιτα, μὲ χυδαῖα μέσα, ὥστε νὰ μὴν αισθάνονται κανένα πόνο, ὅταν τὰ σπαταλοῦν. Ἐνῶ ὅταν κανένας κερδίζει χρήματα μὲ δικό του κόπο, μὲ τὸ πόνον ξοδεύει καὶ τὴ δακάρ ἀκόμα; Πῆπως λίγοι εἶναι οἱ ἀνθρώποι ποὺ προσπαθοῦν νὰ γελᾶσουν χίρες καὶ ὄρφανὰ, νὰ τοὺς ἀρπάξουν καὶ τὴν τελευταῖα δεκάρα ποὺ τοὺς μένει γιὰ νὰ τὰ σπαταλήσουν μόνο καὶ μόνο γιὰ δική τους εὐχαρίστηση;

Μὰ τὰ δάκρυα τῶν ὄρφανῶν καὶ ἡ κατάρα τῆς χήρας τὸν ἀκολουθοῦν ὥσπου νὰ συντριβῇ, ὥσπου νὰ πέσῃ στὴν παγίδα τῆς δικαιοσύνης καὶ νὰ δώσῃ λό-

γου τῶν πράξεόν του. Καὶ τότε θὰ θυμᾶται ὅτι ῥίμαξε κάποτε τὸ σπῆτι ἐνὸς φτωχοῦ, καὶ θὰ νιρέπεται θὰ μετανοεῖ. Μὰ θάνατ' ἀργά! Ἡ δικαιοσύνη ἔκανε τὸ ἔργο της.

Ἄν ὅμως ἡ δικαιοσύνη δὲν μπορέσῃ νὰ τὸν ἀντιληφθῇ καὶ νὰ τὸν συλλάβῃ, ὑπόχρη ἐκεῖ ψηλὰ ἕνα μάτι ποὺ κανένας δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ξεφύγῃ, καὶ ποὺ παρακολουθεῖ ὅλες τὶς πράξεις τοῦ ἀνθρώπου. Ἐκεῖ ψηλὰ θὰ ὁμολογήσῃ τὶς πράξεις του στὸν Θεό, στὸν δίκαιο Κριτῆ, ποὺ θὰ τὸν ἀμείψῃ ἢ θὰ τὸν τιμωρήσῃ ἀνάλογα μὲ τὶς πράξεις του.

Πολλὲς φορὲς ὅμως ἡ τιμωρία ξεπλώνεται καὶ στὰ παιδιά του, ποὺ σ' ὄλη τους τὴ ζωὴ δυστυχοῦν, ὑποφέρουν. Γιατί; γιὰ τὶς πράξεις τοῦ πατέρα τους. Αὐτὰ πληρώνουν τὶς ἁμαρτίες του. Γι' αὐτὸ πολὺ δίκαια λέει καὶ ἡ παροιμία «ἁμαρτία γονέων παιδεύουσι τέκνα».

Ἡ Θεία Μαρία

Η ΕΠΟΧΕΣ

Τὴν ἄνοιξη

ὦ! τὶ μέρα μαγική! τὶ ἀθάνατη λιπαρά!
λές καὶ τὴν ἔκανε ὁ Θεὸς μόνο γιὰ τὴν Ἑλλάδα
Θὰ ἔβρω ἔξω στοὺς ἀγρούς θὰ πέσω στὸ γρασίδι
θὰ φάγω τρυφεροὺς βλαστοὺς, σὰ πρόβατο,
σὰ γίδι. Τὶ θεῖα τεμπελιά!
Μὲ τέτοια μέρα σήμερα δὲν εἶναι γιὰ δουλειά!

Τὸ καλοκαίρι

Τὶ ζέστη ἀνυπόφορη, τὶ σύννεφ' ἀπὸ σκόνῃ
ποῦ ἐξ' ἀπὸ τὸ σπῆτι τοῦ ὁποῖον εὐρὴ στραβώνει,
Τὶ λάβρα καὶ τὶ ἀνηλιά!
Μὲ τέτοια μέρα σήμερα δὲν εἶναι γιὰ δουλειά!

Τὸ Φθινόπωρο

ὦ! τὶ ἀτέλειωτη βροχή, τὶ λάσπη τὶ κακό,
τὶ ὕγρασία, τὶ σκοτεινιά! Μὲ πιάνει νευρικό.
Μοῦ ἔρχεται στὸ σβέρο μου νὰ θέσω μιὰ θηλειά.
Μὲ τέτοια μέρα σήμερα δὲν εἶναι γιὰ δουλειά!

Τὸν Χειμῶνα

Τὶ ξεροβρόχι! πῶς χτυποῦν τὰ κατωσάγανά μου!
Τρέμω σὰν φάρι δὲν μπορῶ νὰ βγῶ ἀπ' τὸ πάπλωμά μου
Τὶ ρίγος καὶ τὶ τούρτουρο! μᾶς πάγωσε ἡμιλιὰ.
Μὲ τέτοια μέρα σήμερα δὲν εἶναι γιὰ δουλειά!

Δ. Γρ. Καμπύρογλου

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΑΠ' ΤΟ ΧΩΡΙΟ

Ἀγαπημένη μου,

Θ' ἄχης χάσει τὰ ἴγνη μου καὶ θ' ἀπορῆς ποῦ δὲν σ' ἔδωσα ὡς τώρα σημεῖα ζωῆς. Ἔχεις δίκιο. Μὰ ἔχω καὶ γὼ λίγο δίκιο μὲ τὸ μέρος μου ἂν σοῦ πῶ πῶς ἀπόροπα ἐντελῶς καὶ ὕστερα ἀπὸ ἀντίξοες περιστάσεις βρέθηκα σ' ἕνα ἀπομακρυσμένο χωριό. Χωριό... Τὶ νὰ σοῦ λέει τάχα αὐτὴ ἡ λέξις. ὦ! εἶναι ἀσφαλῶς καὶ ἀπαίσιον ἀφοῦ δὲν περιζκίζει στὴν ἔννοια του χοροὺς, γλέντια, μπάνια, κόσμος, πολυτέλεια... Στὴν ἀρχὴ ἔτσι σκέφτηκα καὶ ἐγὼ μὰ γρήγορα ἄλλαξα γνώμη. Τὸ χωριό μου εἶναι κάπου μακρυνά, πολὺ μακρυνά ἀπ' τὰ βέβηλα μάτια τῶν ἀνθρώπων καὶ ἔτσι ἔμεινε παρθένο (ἂν υπορῆ κανεὶς νὰ μεταχειρίζεται αὐτὴν τὴν λέξι) ἀπ' τὴν κοσμικότητα. Ἔχει καὶ μικρὰ ἄσπρα σπιτάκια ποῦναι μιὰ χαρὰ νὰ τὰ βλέπῃς. Κόσμος ξένος δὲν ὑπάρχει. Μόνο οἱ χωρικοὶ ποῦναι αὐτὸν τὸν καιρὸ πνιγμένοι στὴν δουλειά τους. Αὐτὸ μὲ δίνει περισσότερὴ ἐλευθερία σὺς κινήσεις μου. Δὲν πιστεύω, ἀγαπημένη μου νάχῃς δοκιμάσῃ καὶ σὺ αὐτὴν τὴν ἐλευθερία ποῦ τῆς ἔδωσα γὼ τὸνομα τῆς μισῆς ἐντυχίας. Γιὰ σκέψου νὰ ξεφύγῃς γιὰ λίγο ἀπ' τὴ ρουτίνα τῆς καθημερινῆς ζωῆς, ἔξω ἀπ' τοὺς τύπους της καὶ τὶς ἀνόητες συνθήκες ποῦ μᾶς ἐπιβάλλει, νὰ ζῆς ὅπως σ' ἀρέσῃ, νὰ κάνῃς ὅτι θές, χωρὶς τὸν φόβον νὰ παρεξηγηθῆς ἀπὸ τ' ἀδιάκριτα μάτια... Κι' ἐκεῖνες οἱ μόδες καὶ τὰ πολυπλοκα σχέδια φυλακῆς ποῦμασε ἀναγκασμένες νὰ φορᾶμε μ' αὐτὴν τὴν ζέστη τὶ σοῦ λέν; Μὰ ἐδῶ δὲν ἔχει τίποτε τέτοιο. Ἐνα ἀπλὸ φουστάνι μὲ πέδιλα καὶ... δρόμο. Ἄν σ' ἀρέσῃ νὰ σκαρφαλώνῃς στὰ δένδρα μὲ τὰ ὄριμα προκλητικὰ φρούτα δὲν θὰ σκεφτῆς ὅπως ὀλόκληρες οπάνοντας τὸ κεφάλι σου ἂν προῆτ ἢ ὄχι Μὲ εὐλγισαίᾳ ποῦ δὲν θὰ τὴν φανταζόσουν ὅτι εἶχες θ' ἀνέβῃς καὶ θὰ φᾶς ὅσα σ' ἀρέσῃ.

Ἐγὼ σὺς πολιτεῖες ἢ καὶ σὺς κοσμικὲς πλάξ καὶ χωριὰ τὶ ἀντίθεσις... Πρὸ-

πει διαρκῶς νὰ σπαταλᾷ τὸν καιρὸ σου ἄσκοπα καὶ ν' ἀκολουθᾷς τὴν μόδα, τοὺς τύπους καὶ ὅλους τοὺς κανόνες τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς ἂν θές, νὰ κρατήσῃς τὴν ἀξιοπρέπειά σου. Δὲν σοῦ ταιριάζει νὰ θυμῶνῃς - θεὸς φυλάξοι! - μ' ὅλες τὶς ἀρλοῦμπες π' ἀκοῦς ἀπ' τοὺς γειτόνους σου. Ὑποχρεωμένη νὰ γελᾷς, νὰ ὑποφέρῃς καὶ νὰ ὑποκρίνεσαι. Διαρκῶς σ' ἀγωνία μὲ τὸ ρότημα: «Τὰ κατάφερα ἢ ὄχι;»

Μὰ στὸ χωριό, στὸ μικρυνὸ χωριὸ στὴν ἀπλή ζωὴ συναντᾷ κανεὶς τὴν ἀπόλυτη γαλήνη τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ νοῦ. Πόση ξεκούρασι Θε μου! Πόσα συγκινητικὰ συναισθήματα ξεπνοῦν μέσα σου καὶ πόση καλωσύνη!.

Θὰ τὸ πιστέψῃς, ἂν σοῦ πῶ, πῶς κάθομαι ὄρες καὶ παρακολουθῶ τὴν ζωὴ τῶν χελιδονιῶν, π' ἄμετρες φωλιές ἔχουν γύρω γύρω στὸ σπῆτι, ἐγὼ, ποῦ δὲν ἔρχονται σὲτε μιὰ ματιὰ στὴν πόλι στὴν συμπαθητικὴ τάξι τῶν φτερωτῶν! Κι' ἀκόμα θὰ πιστενὲς πῶς ἔκανα πρῶτον φίλον μου τὸν Μπέκο τὸν τσομπανόσκυλον ἐγὼ ποῦ ὡς τώρα θαρροῦσα πῶς συχαινόμουν τὰ σκυλιὰ καὶ γάτες!... Κι' ὅμως ἔτσι εἶναι καὶ ἀπορῶ μὲ τὸν ἑαυτό μου ποῦ τὸν βλέπω ἐντελῶς διαφορετικὸ ἀπ' ὅτι τὸν ἤξερα κάτω στὴν πόλι.

Οἱ παρατηρήσεις μου αὐτὲς δὲν σὲ κάνουν νὰ βγάλῃς κανένα συμπέρασμα ἀγαπητή μου; Ἐγὼ τοῦλάχιστον σοῦ γράφω τὸ δικό μου συμπέρασμα καὶ ἀπὸ σένα περιμένω νὰ μοῦ τὸ διορθώσῃς ἂν κάνω λάθος. Βρῆκα λοιπὸν πῶς ἡ Πολιτεία ξηραίνει τὴν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου, τὴν στραγγίζει ὅπως ξηραίνει καὶ τὴν φύσι της. Τῆς παίρνει ὅλα τὰ βαθειὰ λεπτά καὶ εὐγενικὰ αἰσθήματα καὶ τῆς ἀφίνει μερικὰ —ὦ! πολὺ λίγα— καὶ ὄχι ἐπίφοβα ὅπως ἀκριβῶς κάνει καὶ στὴν φύσι της μὲ τὶς μικρὲς καλλιοργημένες τεχνικὰ ἐκτάσεις της. Εἶναι αὐτοὶ οἱ κῆποι δάσεις ὅπως δάσεις εἶναι καὶ τὰ μικρὰ κομματάκια αἰσθημάτων π' ἀφίνει στὴν καρδιά μας. Μόνο ἡ φύσις μᾶς ξαναδίνει τὸν πραγματικὸ ἑαυτό μας μὲ ὅλο τὸν εὐγε-

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΓΚΑΡΤΕΡΗΣΗ

Είμαι 80 χρονών. Όλα μου τα παιδιά έχουν πεθάνει εκτός απ' τη Μαργαρίτα το μικρότερό μου κορίτσι. Χήρεψα 28 χρονών κι' αρνήθηκε να ξαναπαντρευτεί για να ρηθ' κοντά μου να με θρέψη και να με περιποιηθ' στη καλύβα μας, όπου γεννήθηκε κι' όπου θά μείνει ώσπου να πεθάνω. Έχω ένα κοριτσάκι κι' ένα αγοράκι που φυλάγουν τα ζώα στον κάμπο.

Η Μαργαρίτα καλλιεργεί τον κήπο με πατάτες και καλαμπόκι και μαζεύει αρκετά ξύλα για το χειμώνα. Κι' εγώ... δεν κάνω τίποτα.

Φυλάγω τον γάιδαρο ή μάλλον ο γάιδαρος με φυλάγει όταν δεν είναι κοντά μου τα παιδιά. Είναι κι' αυτός γέρος για ζώο όσο είμαι εγώ γέρος για άνθρωπο. Μά ξέρει πώς δεν βλέπω και δεν πλανιέται άσκοπα στους δρόμους.

Κι' όταν είναι ώρα να πηγαίνουμε φωνάζει ή έρχεται και τρίζει το κεφάλι του πάνω μου σαν σκυλί ώσπου φτάσουμε στο καλύβι.

**

Ποτέ μου δεν στεναχωριόμην. Όταν είναι λιακάδα διαλέγω μια καλή θέση στον ήλιο ακουμπώντας πάνω σε τοίχο σε βράχο ή σε καμιά κασταλιά και βλέπω με τη φαντασία μου, τον κάμπο, το καμπαναριό, τα σπίτια με τα τζάκια που καπνίζουν τα ζώα που βόσκουν, τους διαβάτες που περνούν στο δρόμο συζητώντας

νικά ώραίο έσωτερικώς κόσμο του. Και μένω με την άπορία γιατί ο άνθρωπος δημιούργησε με τα ίδια του τα χέρια την καταστροφή του; Γιατί έκανε όλες αυτές τις ανόητες συνθήκες της ζωής που τον κρατάν δεμένο, σκλαβωμένο με σιδερένια δεσμά;

Τι γύρευε; Τι ήθελε; Να ή μεγάλη μου άπορία. Γιατί ή έντυχία του ανθρώπου είναι ή φύσις με την απλότητά της.

Φιλιά δλόδεσμα απ' την

Γρίφο που απάντησί σου περιμένει.

όπως τους έβλεπα άλλοτε... Καταλαβαίνω τις εποχές όπως και τον καιρό που έβλεπα να πρασινίζουν τα δέντρα, να θερίζουν στα χωράφια, να κτρινίζουν τα φύλλα.

—Να ο κοῦκος λαλεί είναι Μάρτης κι' αρχίζουν οι ζέστες. Να ο κότσυφας σφυρίζει, είναι Απρίλης. Να τ' άηδόνι έφτασε ο Μάης. Να ο τζιτζικας είναι Αύγουστος. Να ή τσίχλα είναι ο τρύγος. Τα σταφύλια ώριμασαν. Να ή κουρούνα, έφτασε ο χειμώνας...

Επίσης καταλαβαίνω και τις ώρες της μέρας. Βρίσκω ακριβώς την ώρα ανάλογα με τα κελαηδήματα των πουλιών, τους βόμβους των έντόμων, τα ψιθυρίσματα των φύλλων, που ακούονται και σβύνουν στον άέρα σαν ανατέλλει, μεσουρανεϊ ή βασιλεύει ο ήλιος... "Ω! ποτέ δεν στεναχωριόμην. Το χειμώνα έχουμε φωτιά στο τζάκι, γεμίζει το σπίτι απ' τα βηματάκια των παιδιών και τις κουβεντούλες τους. Έπειτα έχουμε και δουλιές. Να βγάλουμε τ' αγράδια απ' τα κάστανα, να ξεφλουδίσουμε όσπρια, να ξεκοσμήσουμε καλαμπόκια... Και γι' αυτές τις δουλιές δεν είναι ανάγκη να βλέπεις.

**

Δουλεύω όλο το χειμώνα, δίπλα στο τζάκι φλυαρώντας με τα παιδιά και με τις κατσίκες και τις κότες που ζούν μαζί μας και το καλοκαίρι ξεκουράζομαι.

"Ω! ποτέ δεν στεναχωριόμην... Μόνο που ώρες - ώρες θάθελα να έβλεπα μερικά πρόσωπα που συναντώ στο δρόμο και που τα γνώρισα κάποτε, στα παλιά χρόνια.

(Lamartine)

Μετ. Ρέλιας

"Οποιοσ έγγράφει δύο ετησίους συνδρομητάς ή 4 εξαμήνους παίρνει για δώρο ένα βιβλίο του συλλόγου όφελίμων βιβλίων, όποιος έγγράφει 5 ετησίους συνδρομητάς παίρνει ως δώρο μια έτησία συνδρομή του περιοδικού μας, όποιος τέλος έγγράφει 7 συνδρομητάς ετησίους και άνω παίρνει ως δώρο ένα θανμάσιο βιβλίο.

ΓΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

"Αν και τόσες φορές σάς είπα πως τα κομμάτια που μου στέλνετε για τη σελίδα πρέπει νάναι γραμμένα απ' τη μια μόνο πλευρά του χαρτιού, έν τούτοις πολλοί από σάς εξακολουθούν να τα γράφουν κι' από τις δύο πλευρές.

Σάς το λέω για τελευταία φορά πως τα κομμάτια τα γραμμένα έτσι θα τα απορρίπτω άσυζητή. Έχετε το λοιπόν υπ' όψιν σας.

Επίσης μη μου στέλνετε μεγάλα κομμάτια είναι δύσκολη ή δημοσίευση των, όπως επίσης μη μου στέλνετε από πολλά ο καθένας σας. Το περιοδικό μας βλέπετε είναι μηνιαίο ο χώρος μας μικρός και οι φίλοι μας πολλοί - άπειροι. Ποιόν λοιπόν να προτιόκατοποιήσουμε; Αργότερα όταν...

Έγκρίνονται: «Μπροστά στο Παράθυρο» της **Αργάμπελης**, «Φτωχέ άνθρωπε» της **Αγνης**, «Κοιμάται» του **Χαρ. Αύγερινού**, «Φανταστικό ταξίδι» του **Αμβρακιώτη**, «Μην κλαίτε» και «Χιμαροκνηγός» του **Άρη Δικταίου**, «Ποιό απ' τα δυό» της **Ηλιοστάλαχτης**, «Ο θηριοδαμαστής» της **Νυφούλας τ' Ούρανοῦ**. Με διορθώσεις «Τό τέλος» της **Θλυμ. Γοητείας**, «Η μικρή όρφανή» της **Βοσκοπούλας** και «Αγρούλα» της **Μαγκαλύ**.

Άπορρίπτονται: «Εγγένεια» του **X. Α.** Γλώσσα έντελώς ακατάστατη. «Λειπνόν στο χωριό» της **X.** Κοινό χωρίς τίποτε το ξεχωριστό και γλώσσα ανάμικτη. «Επιθανάτιο» του **Α.** πολύ-πολύ τραγικό. Ακατάλληλο για το περιοδικό μας. Προσέχετε στην έκλογή των θεμάτων σας "Οχι τραγικότητες κι' άπαισιοδοξίες.. Για τα παιδιά και τους νέους πρέπει όλα νάναι χαρούμενα. «Μαρτυτική βροχούλα» της **X.** Κοινό και κακογραμμένο. «Ο χάροντας στα δημοτικά μας τραγούδια» του **Α.** Φαίνεται νάναι μάλλον σχολική έκθεση. Καλό μά δέ δημοσιεύουμε τέτοιου είδους κομμάτια στη **Σ.Σ.Σ.** «Απ' τα μικρά μου μυστικά» της **X-Ψ.** Δεν έχει ξεχωριστές απαντήσεις που θα τις έκα-

ΣΤ' ΑΚΡΟΓΙΑΔΙ

Κυλάει σαν όνειρο ή ζωή σε τούτο τ' άκρογιάλι... ή θάλασσα είναι διάφανη... γαλήνια σα κρουστάλλι. Κι' ο ήλιος όλοφώτιστος στα ούρανια άρμενίσει και μ' ένα άπλετο χρυσό τήν πλάση πλημμυρίζει.

**

Κυλάει σαν όνειρο ή ζωή σε τούτο τ' άκρογιάλι... Η χαραυγή σα φαίνεται απ' το βουνό αγάλι ρόδα σκορπά στη θάλασσα... χρυσώνει τα χαλίκια και ροδοβάφει τα λευκά κι' άξέβγαλτα καίκια.

**

Κυλάει σαν όνειρο ή ζωή σε τούτο τ' άκρογιάλι... Οί δύσες χρυσά σύννεφα σκορπίζουνε και σάν ν' άνθισαν τα κύματα χρυσάφια και λουλούδια... Κι' οι γλάροι πάνω του πετούν σαν άσπρα άγγελούδια

**

Κυλάει σαν όνειρο ή ζωή σε τούτο τ' άκρογιάλι... απ' το βουνό το βράδι άργά ή σελήνη σα προβάλλει λούζει με τις άχτίδες της τις άργυρές τη πλάση... Ένώ το κύμα ρυθμικά σπάει στ' άκροθάλασσο.

ΜΑΚΕΔΟΝΟΠΟΥΛΑ

ναν δημοσιεύσιμες. «Πατριδα μου» της ίδιαις Με άισθημα μα άτεχνο, ως προσπαθήση ή **X-Ψ** θα γράψει καλύτερα.

"Έχω κι' άλλα μα γιαδτά στο προσεχές.

Ο κ. Κριτής

"Υποδείξατέ μας τας διευθύνσεις των φίλων σας για να τους στείλουμε ένα φύλλο ως δείγμα.

Α! ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

Τώρα με το καλοκαίρι, στις εξοχές, άλλοι στα καταπράσινα βουνά κι' άλλοι στις θαυμαστές μας ακρογιαλιές θα βρήκατε την ευκαιρία να τραβήξετε με τη μηχανή σας μια τοποθεσία που σ'ας άρεσε μια φαεινή σκηνή που σ'ας έκανε να γελάσετε ή μίαν ευθυμη παρέα πάνω στο κορúφωμα του γλεντιού της.

Θέλω λοιπόν όλοι-ες να μου στείλετε από 1 - 3 φωτογραφίες ό καθένας σας απ' τις οποίες θα βραβεύσουμε τις καλύτερες.

Η συμμετοχή στο διαγωνισμό μας είναι δίδαχμος. Η δέ προθεσμία ως τας 20 Νοεμβρίου ε. ε.

Λοιπόν εμπρός! Θά περιμένα απ' όλους σας τη συμμετοχή στο τόσο ευχάριστο και εύκολο συγχρόνως διαγωνισμό μας.

Β! ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΠΡΟΣ ΒΡΑΒΕΥΣΙΝ ΤΗΣ ΚΑΛΥΤΕΡΑΣ Μ. ΑΓΓΕΛΙΑΣ

Εκτός απ' το διαγωνισμό φωτογραφίας που προκηρύσσω παραπάνω, προκηρύσσω και διαγωνισμό για τη βράβευση της καλύτερης Μικρής Άγγελίας.

Απ' όσες άγγελίες θα δημοσιευθούν στα φύλλα Οκτωβρίου - Νοεμβρίου - Δεκεμβρίου θα βραβευθώ ή πιο πρωτότυπη, έξυπνη και κόσμια Μ. Άγγελία. Η βράβευσις θα γίνη πάλι από σας ούτως ώστε την προτίμηση να δείξη... ή κοινή γνώμη. Μόλις λοιπόν κυκλοφορήση και τό φύλλο του Δεκεμβρίου θα στείλετε όλοι σας απ' ένα ψηφοδέλτιο, στο όποιο θα γράφετε πιά άγγελία σ'ας άρεσε (τόν αριθμό της τό φύλλο που δημοσιεύθηκε) και θα μάς τό στείλετε στα Γραφεία μας ως τας 31 Ιανουαρίου 1935. Η συμμετοχή όρίζεται σε 2 δραχμές. Απ' τους ψηφοφόρους εκείνης τις άγγελίας που θα βραβευθώ θα βραβευθώ 1η2 δια κλήρου.

Εμπρός λοιπόν! Άκονίστε τό μυαλό σας, ώστε οι άγγελίες που θα στείλετε να ναι όσο τό δυνατό πιο πρωτότυπες και πρό παντός έξυπνες. Είναι ένας διαγωνισμός διασκεδαστικός και πρωτότυπος.

Θά περιμένα τη συμμετοχή όλων σας. Θά μου δώσετε μεγάλη χαρά αν πάρτε όλοι μέρος.

Ο ΦΙΛΟΣ ΣΑΣ

ΑΓΓΕΛΙΑΣ

Σεδιάλυναν τὰ σκότη τῆς νυκτιᾶς
Αὐγούλα καλωσῆριες στήν πλάση.
Κι' ἐγὼ μεσ' στὰ καλάμια ρεματιᾶς
Σε τοῦτο θέλω νάμαι τό γιορτάσι
Ἀγάπη μου, θά φτάση;

Τὸ σούρουπο σὺν πέφτει δ' ἀμμουδιά
Σιμὰ ποθῶ νὰ βροῖσκω τῆ γαλήνη.
Στῆ θάλασσα, στ' ἀγέρι, στὰ κλαδιά
ψυχὴν ὀλογισμὸς δική θά δίνει
Ἀγάπη πού δὲ σβύνει.

Ἡ φύση πιά κοιμήθημε βαθεῖα
Τὸ ξάγρυπνο φεγγάρι ἔχει προβάλλει
Κι' ἐγὼ μετὰ μιὰ βαρκούλα συντροφία
Στῆ θάλασσα νὰ λάμνω ἀγάλη ἀγάλη.
Ἀγάπη μου μεγάλη.

Μὰ πιότερο σὲ κῆπο λαχαρῶ
Νὰ παίξω μετὰ παιδάκια συντροφούλα
Νὰ τρέξω, νὰ γελάσω, νὰ χαρῶ.
Μαζὶ τους νὰ γινῶ ξανά παιδούλα,
Ἀγάπη μου κρυφούλα,
ΑΓΡΑΜΠΕΛΗ

ΝΥΧΤΑ

Νύχτα μαγεμένη...
Ἡ φύση κουρασμένη, εἶναι ξαπλωμένη σ'
ἓνα μακρὸ βελούδινο ντυβάνι..
Ἡ σιγαλιά ἄπλωσε μετὰ φροντίδα ἓνα χρυ-
σοῖφαντο πέλλο πάνω στῆ μισοκοιμη-
μένη φύση.
Ἡ σελήνη ὀλόγιομη, ρίχνει τὶς ἀσημένιες
τῆς ἀχτίδες καὶ κάνει τὴν νύχτα πιὸ
μαγική.
Τ' ἀσημόνερα τῆς λίμνης ξεκουράζονται ἡ-
ρεμα.
Τὰ λουλούδα ἀρχίζουν ἀτελείωτη κουβέντα
μαζὶ τους.
Ρόδα, κρίνα, γιασεμιά, βιόλες καὶ Πασχα-
λιές ἀντάμα σιγοκουβεντιάζουν.
Ἐνα ρυάκι διάφανο, ἀσημένιο κυλᾶ τραγου-
δώντας.
Τὰ φύλλα τρέμοντας ἀλαφρά ἀπὸ τὴν ἐπί-
σκεψη τῆς βραδυνῆς αὐρας ψυθυρί-
ζουν ἀνάμεσα τους λόγια μεθυσιτικά.
Ἄχ νύχτα, θεῖα, μαγευτικὴ πόσο σ' ἀγαπῶ!

Πριγκίπισσα τῶν Δολλαριῶν

Στὴν Ἐλση γιὰ τὴ γιορτὴ τῆς ἡ Σαλο-
νικιώτικη, παρέα στέλνει τὶς καλύτερες
τὶς εὐχές.

Τὰ ἐμβάσματα στέλλονται στῆ διεύ-
θυνσι: Νίκων Γεωργίτσαν, ὁδὸς
Π. Π. Γερμανοῦ 11β, Θεσσαλονίκη.

Ἀγαπητοὶ μου.

Μιὸ μόνο λέξη μπορεῖ νὰ χαρακτηρίσει τό
τι γίνεται στό γραφεῖο μου. Πανζουρηλισμός!
Δὲν προφταίνω νὰ διαβάξω τὰ γράμματά
σας καὶ καταφθάνουν ἄλλα, δὲν προφταίνω
νὰ ἐκτελέσω τὶς παραγγελίες σας καὶ λαβαί-
νω καινούργιες. Κι' ἐγὼ μετὰ μιὸ ἐξαιρετικὴ χα-
ρὰ γιὰ τὴν ἀδολη καὶ θερμὴ ὑποστήριξή σας
κάνω ὅτι μπορῶ γιὰ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω. Μετὰ
συγχωρεῖτε ἀν καμμιά φορὰ ἀργῶ νὰ σᾶς
ἀπαντήσω. Ἐχω τόση πολλὴ δουλειά.

Οἱ κρίσεις σας γιὰ τὴν ἐμφάνιση τοῦ δευ-
τέρου μας φύλλου μετὰ συγκινοῦν τόσο πολὺ
πού ἡ ἀσθενικὴ μου πέννα δὲν βροῖσκει κα-
τάλληλες λέξεις γιὰ νὰ χαράξω τὶς εὐχαρισ-
τεῖες τῆς στοῦ ἀψυχο χαρτί. Ἐμεῖς κάνουμε
ὅτι μποροῦμε γιὰ νὰ εὐχαριστήσουμε τοὺς
τόσους εὐχρηστικὸς φίλους. Κι' ἐλπίζω
πὼς καὶ σεῖς θά μένετε ἱκανοποιημένοι.

Σήμερα προκηρύσσω—καθὼς θά δῆτε σάλλη
στήλη—τοὺς πρώτους διαγωνισμοὺς τοῦ πε-
ριοδικοῦ μας. Δύο διαγωνισμοὺς εὐχολους
καὶ εὐχάριστους καὶ διασκεδαστικούς. Περιμέ-
νω τὴν συμμετοχὴ ὅλων σας.

Σε λίγες μέρες ἀρχίζουν τὰ μαθήματα,
ἀρχίζει πάλι ἡ γεμάτη ἐννοιες μαθητικὴ ζω-
ή, μὰ καὶ πού ἀφήνει καὶ τὶς πιὸ καλὲς καὶ
χαρούμενες ἀναμνήσεις μας. Εὐχομαι ὅλους
σας καλὴν πρόοδο στὰ μαθήματά σας.

Ἐλαβα τὴν συνδρομὴ σου Ἀτλαντὶς καὶ
σεῦχαριστῶ πολὺ γιὰ τὰ καλὰ σου λόγια
πού τὴν συνοδεύαν.

Δέξου καὶ τὰ δικὰ μου συγχαρητήρια
Ἄρη Δικταῖε γιὰ τὶς προόδους σου στῆ λο-
γοτεχνία. Μεγάλη χαρὰ ἐννοίωσα ὅταν διά-
βασα τὶς κρίσεις τῶν ἐφημερίδων τῆς πό-
λεως σας γιὰ τὰ ποιήματά σου. Μπράβο!
Περιμένω τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐνεργειῶν
σου στὴν πόλι σου, πού δὲν ἀμφιβάλλω
πὼς θά εἶναι εὐχάριστα. Γιὰ τό ἄλλο ζή-
τημα γράφω ἰδιαιτέρως.

Θεομὰ εὐχαριστῶ Τρίο Κορτεζίνο γιὰ τὶς
καρδιόβγαλες εὐχές, καὶ τὶς ἐνεργείες γιὰ
τὴ διάδοση τοῦ περιοδικοῦ μας.

Οἱ σκοποὶ σας εἶναι εὐγενικοὶ καὶ νὰ
εἶστε βέβαιοι ὅτι θά ἐπιτύχετε ἐκεῖνο πού
ἐπιθυμεῖτε. Ἐχετε πολὺ θέληση καὶ ἡ θέ-
λησις εἶναι τό πᾶν: Θέλησις πάντα θέλησις

γιὰ νὰ βγῆτε νικηταὶ στοῦ κουραστικοῦ ἔργου
πού ἀναλάβατε καὶ νὰ δῆτε τοὺς κόπους
στεφανωμένους ἀπὸ τό στεφάνια τῆς ἐπιτυ-
χίας. Ἡ θέλησις εἶναι θεῖα δύναμις καὶ ὑ-
ποτάσσει καὶ αὐτοὺς τοὺς φυσικοὺς νόμους
εἰς αὐτήν. Μὴ ἀμφιβάλλετε ὅτι θά ἐπιτύ-
χετε στοῦ ἔργου σας. Ὅλα τὰ διαπλάσπουλα
θά σᾶς ὑποστηρίξουν στοῦ κοπιαστικοῦ σας
ἔργου. Εὐχομαι λοιπὸν μὴ μου τὴν καρδιά
νὰ γίνη ἡ Μακ. Νεολαία ὅ,τι καὶ ἡ Διάπλα-
σις». Αὐτὰ μοῦ γράφει ἡ Μαγαλύ. Τὰ ἀν-
τιγράφο χωρὶς σχόλια.

«Μόλις ἔλαβα τό περιοδικὸ σας ἔμεινα
ἐκστατικός ἀπὸ τὴν ὀλματώδη ἐξέλιξίν του
εἶναι ἤδη τό 2 τεῦχος του καὶ στόν ὁρίζον-
τα πού βροῖσκειται νομίζω κανεῖς ὅτι κυκλο-
φορεῖ χρόνια» μᾶς γράφει ὁ Βαρκάρης τοῦ
Βόλγα. Τι μπορῶ νὰ προσθέσω ἐγὼ;

Μπορῶ νὰ μὴν ἀντιγράψω καὶ λίγα λόγια
ἀπὸ τό γραμματάκι τῆς Φιλέρημου; Κυ-
τᾶξτε τί ὀραία πού τὰ λέει. «Μεγαλύτερη
χαρὰ δὲν θά μούδινε τίποτα ἄλλο κείνη τῆ
στιγμὴ πού ἔλαβα τό φυλλάδιό σας. Ἦταν
τόσο ὀραῖο, τόσο γλυκὸ, τόσο νοσταλγικὸ
σὺν κάτι πολὺ ἀκριβὸ στὴν ψυχὴ. Εὐχομαι
λοιπὸν νὰ τὰ χιλιάση τόμοροφο περιοδικὸ
σας χωρὶς νάβρω κανένα ἐμπόδιο μπροστά
του...» Ἄμην προσθέτω ἐγὼ στὰ τόσο καλὰ
λόγια. Δοξαριασμός ἐξόφλησε.

Ὀνειροπόλε Νέε σεῦχαριστῶ γιὰ τὴν ὑπό-
σχέσή του ὅτι θά φροντίσης γιὰ τὴ διάδοση
τοῦ περιοδικοῦ μας. Εἶναι ζήτημα τιμῆς
γιὰ μᾶς τοὺς νέους τῆς Μακεδονίας ἡ διά-
δοση τοῦ μοναδικοῦ μας νεανικοῦ περιο-
δικοῦ.

Ἰδῶ - Ἀμαδρυὰς μικρὸς μου φίλες τό
γραμματάκι σας μετὰ εὐχαρίστησε ἐξαιρετικά.
Μπράβο σᾶς συγχαίρω γιὰ τὶς σκέψεις σας
γιὰ τὴ σχολικὴ ζωή.

Τὰ ἔλαβα ὅλα Ἀρμονία—σοῦ ἐνέκρινα τό
ψευδώνυμο πού προτιμᾶς— καὶ σεῦχαριστῶ.

Δὲν ξέρω ποιοὶ λόγοι σὲ ὤθησαν νὰ πᾶς
στὴν Ἐμπορικὴ σχολὴ γιὰ νὰ σοῦ πῶ ἀν
ἔκανες καλὰ ἢ ὄχι. Μὰ νὰ σοῦ πῶ; Ἐγὼ
προσωπικὰ τὴν προτιμῶ ἀπ' τό Γυμνάσιο.
Εἶμαι πάντα στῆ διάθεσή σου γιὰ ὅ,τι θε-
λήσεις. Ὅσο γιὰ τὴν ὑπόσχεση πὼς θά
φροντίσεις γιὰ τὴ διάδοσι τοῦ περιοδικοῦ
μας δὲν μπορῶ παρὰ νὰ σοῦ ἐκφράσω τὶς
ἀπειρες εὐχαριστεῖες μου.

Πῆρα τό γράμμα σας καὶ τὶς συνδρομὲς
σας καλὲς μου φίλες Νεράϊδα τ' Ἀλφειοῦ
καὶ Παθητικὴ Φλογέρα καὶ σᾶς εὐχαριστῶ.
Ἐλπίζω νὰ πάρετε ἐνεργὸ μέρος στὴν κίνη-
σι μας καὶ νὰ διαδοσθετε τό περιοδικὸ μας
στὴν πόλιν σας.

Δὲν μπορῶ νὰ μὴ σᾶς ἀντιγράψω καὶ ἓνα
κομμάτι ἀπὸ τό γράμμα τοῦ Γαργαντοῦ!
Τὰ λέει τόσο ὀραῖα! «Βλέπω πὼς τό παλὸ
Μακεδονόπουλο— πού τόσος δυστυχῶς τό
διαχειρίζονται ἄλλοι καὶ ἄλλοι τό ἐκδίδουν—

εξακολουθεί το δρόμο που χάραξε σαν εκδόθηκε στην αρχή, με τη διαφορά ότι μετανομάστηκε σε Μακεδονική Νεολαία. Αυτό όμως δεν έχει σημασία. Άρχει που δεν αποσύρθηκαν απ' τη διεύθυνση οι ιδρυτές του που τώρα αποτελούν το νέο σύλλογο «Σαλονικιώτικη παρέα». Για την σταθερή εμφάνισή σου, την διαλεκτική ύλη και την επιμελημένη έκδοσή σου, είναι αξία κάθε επαινού ή «Σαλονικιώτικη παρέα» και ιδιαίτερα ο διευθυντής σου Ξεπ. Λόρδος που έχει πιά ειδικευτή σε εκδόσεις περιοδικών για νέους αρχίζοντας απ' το παλιό Μακεδονόπουλο». Τι μπορώ να προσθέσω γ'ω σαυτά τα γεμάτα αγάπη λόγια του;

Φλοῖσβε σου ένέκρινα τό ψευδώνυμο σου και σε ευχαριστώ για την υπόσχεσή σου πως θα φροντίσεις για τη διάδοση του περιοδικού μας. Σε χρέωσα με 14 δραχ. αντίτιμο των άγγελών σου.

Η κάρτα σου Χωρίς Φτερά εξαιρετικά με ευχαρίστησε. Δέ μπορώ να μη αντιγράψω τό ότι μόλις πήρες τό περιοδικό μας «έννοιωσα μεγάλη συγκίνηση διαβάζοντά σε. Έχω δώ κι' ένα χρόνο αποσυρθή από κάθε περιοδικό. Μά σήμερα εσύ μέκανες να ξυπνήση κάθε συγκίνηση μέσα μου και να μου έρθη ή επιθυμία να δράσω. Και σήμερα τό αποφάσισα, θα γίνω ή καλύτερη σου φίλη. Θα είμαι πρόθυμη να σε βοηθήσω σ' ό,τι μπορώ και μιά μέρα θα γίνης τό καλύτερο περιοδικό» Μπράβο καλή μου φίλη,

Τό γράμμα σου Β Χαριζόπουλε εξαιρετικά με ευχαρίστησε. Ευχαριστώ για τό ξεσπάθωμα και περιμένο νέα σου.

Τώρα σ'ς άφίνω. Έπιασα πάλι ένα σωρό χώρο κι' ό διευθυντής μας θα βάλη τις φωνές. Μά με τό δικιο του! Βλέπετε πόσο σ'ς αγάπώ; Δεν διατάζω να διακινδυνέψω και τη θέση μου για χατήρι σας.

Έχω κι' άλλα πολλά γράμματα μιά... στο προσεχές πάλι.

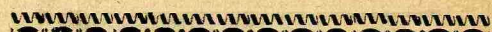
18/9/934 Με την αγάπη μου
Ο φίλος σας

ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ

Δικαίωμα εγκρίσεως κάθε ψευδωνύμου δρ. 3. Όσα συνοδεύονται από α. ανήκουν σε άγόρια, όσα δε από κ. ανήκουν σε κορίτσια.

Ένεκρίθησαν τά κάτωθι ψευδώνυμα;

Σεπεσιμένος Λόρδος α., Τρίο Κορτεζίνο-Μαγκαλιό κ., Άρης Δικταίος α., Πάτερ Πα, χούμος α., Ιδιότροπος α., Βαρκάρης τοῦ Βόλγα α., Ονειροπόλος Νέος α., Άρμονία κ., Σκιό κ., Αμαδρυάς κ., Ίδέα κ., Γαργαντούας α., Παθητική Νότα κ., Νεράιδα τ' Άλφειού κ., Σαπφώ κ., Φλοῖσβος α., Χωρίς φτερά κ., Παλιόσος τής ζωής α., Πάολα κ., Φάουστ α., Τιρ κ., Κίρ κ., Βέρα κ.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Για 1-10 λέξεις δραχμάς 3 τό ελάχιστο τίμημα. Πέραν των 10 λέξεων με άπλά στοιχεία τιμολογίον: χεῖτα δραχμάς 0,30 ή λέξεις, με παχέα στοιχεία δρ. 0,50 και με κεφαλαία δρ. 0,70. Ό χωριστός στίχος δρ. 3. Η προπληρωμή άπαραίτητη.

A-64

Άγνή, Γαργαντούα ανταλλάσσουμε τετραδιάκια; Στείλτε πρώτοι. Δ)σις Α-37

Φιλέρημος

A-65

Αμερικάνε, Μούργε, μακάρι να είχατε σι όσο σας τόση φράνηση όση έχω και γώ. Άλλά ψεθ! όυτε τόση έχετε. Όσο για τά λούσα καθένας με τά γούστα του.

Ποντίκι

A-66

Ε-Ίππόλυτε ή άγγελία σου είναι καθοστερημένη γιατί παράτησα ήδη την ραπτική και μαθαίνω ζαχαροπλαστική. Όσο για την φλ... μή φρόδασαι δεν την παρατώ.

Ποντίκι

A-67

Κουφιοκεφαλήνη ευχαριστώ για την ευχή αλλά και να την συναντήσω δεν υπάρχει φόβος να πάθω τίποτα γιατί είμαστε... πρώτες εξαδέλφες.

Ποντίκι

A-68

Δουξ τοῦ Ράιχστατ θα έχουν δικηο αν τα δοθούνται.

Ζουρλομανδύας

A-69

Ευχαριστώ θερμά όσους - ες μ' εχρήθησαν για την γιορτή μου.

Ποντίκι

A-70

Παιδιά! Περιμένετε σ'ς έτοιμάζω μιά έκπληξη! Βράβετο σ' όποιον την.. μαντέψει.

Ιδιότροπος

A-71

Παιδιά! Μοῦ φαίνεται πως ή υπογραφή τής (Α-50) θέλει έτσι: Πρίγκηψ τής Μαγνησίας Πελλεργρίνο!

Αμερικανός

A-72

Υψηλότατε (διπλή σημασία) Δουξ τοῦ Ράιχστατ θερμά συγχαρητήρια για τους άρραβώνες.

Κ. τ. Τ.

A-73

Μπαίνω στο σαλονάκι σας με έντελως... άγριες διαθέσεις.

Σφίγξ σε ξερω θυμάσαι στην Κηφησιά; Γρίφε πως πάν τά κέφια; Έλλη νομίζω πως κάποτε γνωρισθήκαμε. Δουξ γιατί τόσο νωρίς έγκατέλειψες την Αιδηψό;

Συγκούφ

A-74

Ό Πάτερ Παχούμιος μπαίνοντας στον κύκλο σας εύλογει θλους - ες.

A-75

Ριγή κάποιος σε συγχάρει για άτομικότητα. Δέ μοῦ λές έχεις ιδέα περι τίνος πρόκειται;

Λόρδος

A-76

Ποντίκι μάθαμε πως μόλις διάβασες τις άγγελίες μας έγινες έξω φρενών. Μά γιατί; Τόσο σε πείραξαν;

Αμερικανός - Μούργος

A-77

Πίτστα Λουκάκη Φλώρινα. Μ'ς ξέρεεις και σε ξερούμε. Χαιρετισμούς στον «άψιού».

Τουτούλα - Έλλη - Μαίρη

A-78

Ό Σεπεσιμένος Λόρδος συναγωνιζόμενος καθημερινώς τον γείτονα του Καροῦζο αποδεικνύεται: μέλλων Κισπούρα.

Ποντίκι

A-79

Θεόφιλε καλώς όρισες στον κύκλο μας. Πίστεύουμε να μ'ς θυμάσαι.

Άδελφαι Γεωργίτσα

A-80

Γρίφε δταν γνωρίζεις μακρινούς σου φίλους... κατσοφιάζεις; Μ'ς μοιάζεις.

Σουλπικία - Ναβουχοδονόσορ

A-81

Σφίγξ μην αναβάλλεις δια την αύριον δ,τι δύνασαι να κάνης σήμερα.

Σουλπικία - Ναβουχοδονόσορ

A-82

Άγνή άλλα μεν θουλαί ανθρώπων άλλα δε Θεός κελεύει.

Σουλπικία - Ναβουχοδονόσορ

A-83

Αμερικανέ έμαθα πως προορίζεσαι για Γενικός Διοικητής Ήπειρου (ξθρα Ίωάν(ιν)α.)

Κουτσομπόλα

A-84

Σφίγξ-Δανάη άλληλογραφούμε; Μεγάλη χαρά θα μουδινε τό αναί».

Ρέλια

A-85

Δουξ τοῦ Ράιχστατ Ποιή ή διεύθυνσή σου; Βενετσιάνα

A-86

Ένα γραμματάκι ή μιά καρτούλα Μακεδονοπούλα, Νυφούλα τ' Ούρανοῦ, Καζανόβα Ταυρομάχε θα με ευχαριστούσε πολύ. Δ)ση μου Δημήτρα Βούκα δδός Άδριανού 14 δια Βαρκάρη τοῦ Βόλγα Άθηναι

Γ. Γ. Γράψτε πρώτοι.

A-87

Σαλονικιώτικη Παρέα. Σου εχόμαστε όλόψυλα κάθε πρόοδο και νίκη στην προσπάθειά σου.

Άγνή - Αμαδρυάς - Ίδέα

A-88

Ποντίκι είσαι... να τό πθ;

Έωσφόρος

A-89

Παιδιά, κορίτσια εάν έχετε ανάγκη μαγνησίας αποτανθήτε σε μένα δια των άγγελιών

Πρίγκηψ Μαγνησίας ντε Πελλεργρίνο

A-90

Παιδιά τής Σαλονικιώτικης Παρέας λυπήθηκα που δεν σ'ς είδα. Στο γυρισμό όμως...

Ολιμ. Γοητεία

A-91

Ηλιοστάλαχτη θυμάσαι ακόμα τό «Δουλ» Ρέλια σου; Μά ξεχνιούνται ποτέ τέτοιες προσωπικότητες ε;;

Νυφούλα τ' Ούρανοῦ

A-92

Απωλέσθη νυνίον ακούων εις τό όνομα Ίσπότης ντε Βαραββάς. Ό εδρών άμοιφθήσεται δεόντως.

Έωσφόρος

A-93

Γρίφε, Θεόφιλε, Φαέθων, Μ. Κορκοδελλου σ'ς στέλνω χαιρετισμούς απ' τη Θεο)νικη.

Σαπφώ

A-94

Χρυσή μου Ηλιοστάλαχτη για την (Α-62) μύρια ευχαριστώ. Εύχομαι τά ίδια να στεφανώνουν πάντα και την δικιά σου άγνή ψυχούλα.

Νυφούλα τ' Ούρανοῦ

A-95

Καζανόβα συγχαρητήρια για τη νέα σου... κατάκτηση.

Έωσφόρος

A-96
Ολιμμένη Γοητεία τις επισκέψεις σου τις
 κάνεις στην εξώθυρα;

Σεπ. Λόρδος

A-97
Κουφιοκεφαλάκη απολυπόθητος Ρέλια» έκο-
 μίσθη. Περιμένω άμοιδή δια την... ταχύτητα.
Άμαξοστοιχία

A-98
Ολιμ. Γοητεία αν και κάναμε άνω κάτω την
 έκθεση δεν σε άνακαλύψαμε.. Τι κρύμα. Περι-
 μένομε τό γυρισμό σου.

Ρέλια - Έλλη - Ποντίκι

A-99
Όνειροπάλε Νέε σάς έμαθα τά αρχικά σας
 Κ. Σ. Για τό καλό που σάς θέλω πάσατε
 πλέον να όνειροπολήτε. Ευπνάτε επί τέλους!

Φλοΐσβος

A-100
ΑΡΗ ΔΙΚΤΑΙΟΥ
 «ΣΤΑ ΚΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ»
 Ποιητική συλλογή. Περιμένει την ύποστήριξη
 όλων σας

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

A-101
 Μπαίνοντας στο σαλονάκι της **Μακεδονικής**
Νεολαίας σάς χαιρετώ όλους και ζητώ άλλη-
 λογραφία με όποιοδήποτε παιδί ή κορίτσι.
 Γράφατε Κωνσταντίνον Γκατζούλην Γρεβενά
 δια (φ).

A-102
Ταρζάν τρώς ακόμα καλαμπόκια στην παρα-
 λία και ροδάκινα στο Λευκό Πύργο;

Τίε - Κίε

A-103
 Μπλουζίστα μπλέ, κοντά μανικάκια, έξω τά
 μπρατσάκια, ίδια σπιρτοξυλάκια, καλή άρεση
 τά καλαμποκάκια...

Έτοιμος ό ΔΙΓΝΟΣ

Τίε - Κίε

A-104
 ΒΕΡΑ άδικα σε περίμενα την Δευτέρα και
 Τρίτη. Περιμένω γράμμα σου.

Δούξ του Ράϊχστατ

A-105
 Άγαπητέ μου Πρίγκιψ ούτε ή γεωγραφία
 έχει ανάγκη από δυναμωτικές ένέσεις (της Μαγ-
 νησίας!)

Δούξ

A-106
 Δούξ του Ράϊχστατ ό έρχομός σου μάς έν.
 θουσίασε.

Λεπτούλα - Άγραμπελη

A-107
 Γυρίζω άπ' την έξοχή και θα γράφω σ'όσους
 άλληλογραφώ.

Πειραιωτάκι

A-108
 Ός τώρα δεν ξέραμε ότι είμαστε ήρωίδες
 δράματος. Εύτυχώς μάς τό πληροφορήσαν. Τά
 δυό καλά κορίτσια.

Ρέλια - Έλλη

A-109
Ρέλια μου, Είς'άπ'αυτές που δεν ξεχνιούνται.
Λεπτούλα

A-110
 Άθηναίοι αν θέλετε να πάτε στο Σύνταγμα
 από Ίπποκράτους ρωτήστε τό **Δούκα** να σάς πη.
Άγραμπελη

A-101
 Ποιός - ά θα μου άρνηθή ένα τετραδιάκι;
 Διεύθυνσις: Μιχ. Παπαδόπουλος Άρτα.

Άμβρακιώτης

A-112
 Άγαπημένοι της Θεσσαλονίκης κρύμα που
 δεν είναι τό φετο πέρσι για να σάς ξαναδώ.
Άγραμπελη

A-113
 Άλληλογραφώ μη διαπλασόπουλα - ες. **Τιτί-**
κα θέλεις; Στείλτε: Αναρά, Γωνία Π. Πα-
 τρων Γερμανού—Κισιάδου Θεσσαλονίκη.

Νυφούλα τ' Ούρανού

A-114
Μίκυ Μάους μη χολοσκάς για τέτοια μι-
 κροπράγματα σαν της άλληλογραφίας τοδ Μ.
 Είμαστε πάντα και πρό παντός φίλοι κι όχι
 συμφεροντολόγοι.

Λόρδος - Δούξ

A-115
Άγραμπελη - Λεπτούλα. Πώς σάς φάνηνε
 ό... άληθινός Δούξ; Άσφαλώς καλύτερος από
 τόν... ψεύτικο.

Σεπ. Λόρδος

A-116
 Πρωτομπαινοντας στο πνευματικό σαλονάκι
 σας χαιρετώ όλους - ες. Άλληλογραφώ διεύθυν-
 σις Φωτό - Φοΐδος Βέρροια δια

Ίουδήθ

Σημ. Ζητούμε συγγνώμη από τούς
 φίλους μας γιατί ένεκα πληθώρας ύλης
 δεν δημοσιεύουμε τις άγγελίες των τις
 όποιές θα δημοσιεύσουμε στο προσεχές.
 Μ. Ν.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΑΪΚΗ ΑΠΟΣΤΟΛΗ

ΑΡΧΑΙ: Διδασκαλία λογική και επιστημονική. Απόλυτον σέβας
πρός τὰ ἔθνη καὶ θρησκευτικὰ αἰσθήματα.

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Διδασκαλία ΓΑΛΛΙΚΩΝ καὶ ΦΥΣΙΚΩΝ, ἀνάλογος πρὸς τὴν τῶν
Γαλλικῶν Δυκείων.

Διδασκαλία τῆς Νέας καὶ Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς, τῆς Ἱστορίας καὶ
Γεωγραφίας τῆς Ἑλλάδος, ἀνάλογος πρὸς τὴν τῶν Ἑλληνικῶν
Πρακτικῶν Δυκείων. Καθηγηταὶ Γάλλοι καὶ Ἕλληνες διπλ.)χοι.

Πρακτικὸν Δύκειον ἀνεγνωρισμένον ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ
Κράτους. Προπαρασκευὴ διὰ τὸ BACCALAUREAT.

Ἐμπορικὴ Σχολὴ μὲ Πρακτικὸν Ἐμπορικὸν Γραφεῖον.
Λογιστικὰ Ἑλληνιστὶ καὶ Γαλλιστὶ.

Κολλέγιον Θελέων. Οἰκοτροφεῖον Ἀρρένων.

Τιμαὶ κανονικαί, ὠρισμένα ἐπὶ τῇ βάσει τῆς δραχμῆς καὶ
ὄχι τοῦ φράγκου. Πρόγραμμα λεπτομερὲς κατόπιν αἰτήσεως

Ἐναρξίς μαθημάτων 17 Σεπτεμβρίου 1934

Πληροφορίαι: 25 Εὐζώνων - Λεωφόρος Στρατοῦ Θεσ)νίκης

ΣΤΟ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΖΑΧΑΡΩΠΛΑΣΤΕΙΟΝ

ΕΓΝΑΤΙΑΣ 34 (στάσις Κολόμβου)

τοῦ κ. ΧΡΗΣΤΟΥ Δ. ΡΗΤΟΥ

ἐδρίσκετε τὰ καλύτερα γλυκίσματα κατασκευασμένα
μὲ τὰ ἀγνότερα ὕλικά.

Στὸ ζαχαροπλαστεῖο λειτουργεῖ ἰδιαιτέρο τμήμα
φυτοφαγίας καὶ χορτοφαγίας

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

Β. ΒΑΣΙΑΚΩΣΤΑ & ΥΙΩΝ

ΑΘΗΝΑΙ
ΕΡΜΟΥ 30
ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 26-854

ΘΕΣ)ΝΙΚΗ
ΓΩΝΙΑ ΕΡΜΟΥ
(πλησίον Σίγγερ)
ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 38-34

ΜΕΤΑΞΩΤΑ

ΜΑΛΛΙΝΑ

ΒΑΜΒΑΚΕΡΑ

ΛΙΝΑ

ΑΝΔΡΙΚΑ ΚΑΣΜΗΡΙΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ - ΑΓΓΛΙΚΑ

Κατηρήσαμεν συνεργεία εκ των καλλιτέρων
φαπτών της Κωνσταντινουπόλεως.

Έργασία επιμελημένη μόνον με 600 Δραχμάς.